

Suối Nước Sống

Bộ 4 • Số 2 • Tháng Sáu 2002

TRONG SỐ NÀY

Lời Tuyên Xưng Đức Tin

~ 2 ~

Sự Tha Thứ Và Sự Xưng Công Chính

~ 3 ~

Ân Điển Đặc Biệt Và Ân Điển Dự Trữ

~ 11 ~

Biến Đổi Bởi Linh

~ 20 ~

Mục Đích Của Đức Chúa Trời
Được Hoàn Thành
Nhờ Sự Lớn Lên Của Cây Sự Sống
Bên Trong Chúng Ta

~ 24 ~

Suối Nước Sống (Vietnamese Stream) is published quarterly by Living Stream Ministry, 2431 W. La Palma Ave., Anaheim, CA 92801. Tel. (714) 991-4681 (English)
Tel. (714) 236-6034 (Vietnamese)
E-mail: suoinuocsong@lsm.org
Website: <http://www.lsm.org>

Suối Nước Sống là tạp chí Cơ-đốc chuyên đăng tải và giới thiệu các văn phẩm của Watchman Nee (tức Nghệ Thác Thanh) và Witness Lee. Mỗi số báo trích đăng một số bài chọn lọc từ các tác phẩm của hai ông.

Suối Nước Sống phát hành mỗi tam cá nguyệt (tháng 3, tháng 6, tháng 9 và tháng 12). Quý độc giả tại Hoa Kỳ, Ca-na-đa, Âu Châu và Á Châu có thể đăng ký nhận miễn phí.

Suối Nước Sống mong nhận được thư của quý độc giả. Để tiện việc đăng tải, xin ghi tên và địa chỉ người gửi. Thư có thể được tòa soạn rút gọn vì khuôn khổ giới hạn của tờ báo. Thư từ và phiếu ghi tên nhận báo miễn phí xin gửi về:

Living Stream Ministry

(*Suối Nước Sống* –
Vietnamese)

P.O. Box 2121

Anaheim, CA 92814

U.S.A.

©2002 Living Stream Ministry. Nhà xuất bản giữ bản quyền. Không được in ấn hay trích dịch dưới bất cứ hình thức hoặc phương tiện nào như: đồ họa, điện tử, cơ khí, bao gồm phô-tô-cóp-pi, đầu băng, hoặc bộ trữ tin tức, hệ thống tìm tin mà không có giấy phép của nhà xuất bản.

Lời Tuyên Xưng Đức Tin

Thừa nhận Kinh Thánh là khả thị thần thượng đầy đủ và duy nhất, chúng tôi mạnh mẽ tin rằng Đức Chúa Trời đời đời là một và cũng đời đời là Đức Cha, Đức Con và Đức [Thánh] Linh, tức ba thân-vị riêng biệt (distinct) nhưng không tách rời (not separate). Chúng tôi tin rằng Đấng Christ vừa là Đức Chúa Trời trọn vẹn vừa là con người hoàn hảo. Không từ bỏ thần tính của Ngài, Ngài đã được hoài thai trong tử cung của một trinh nữ, đã sống một cuộc sống làm người thực sự trên đất, và đã chết một cái chết thay thế và bao-hàm-tất-cả trên thập tự giá. Sau ba ngày Ngài đã phục sinh trong thân thể và đã thăng thiên lên trời. Bây giờ Ngài đang ở trong vinh hiển, hoàn toàn là Đức Chúa Trời nhưng vẫn hoàn toàn là con người. Chúng tôi trông đợi sự trở lại sắp đến của Ngài cùng với vương quốc của Đức Chúa Trời, bởi đó Ngài sẽ trị vì trên đất trong thời đại một ngàn năm và trong cõi đời đời. Chúng tôi xưng nhận rằng [thân-vị] thứ ba trong Đấng Tam Nhất (the Trinity), tức Đức Linh, đồng đẳng là Đức Chúa Trời. Tất cả những gì Đức Cha có và là, đều được Đức Con bày tỏ ra; và tất cả những gì Đức Con có và là, đều được thực tại hóa là (realized as) Đức Linh. Hơn nữa, chúng tôi tin rằng nhân loại cần sự cứu rỗi của Đức Chúa Trời. Dầu chúng ta tuyệt đối không thể thỏa đáp những đòi hỏi nghiêm khắc về sự công chính, sự thánh khiết và sự vinh hiển của Đức Chúa Trời, nhưng Đấng Christ đã thỏa đáp tất cả những đòi hỏi ấy qua sự chết của Ngài trên thập tự giá. Bởi sự chết của Đấng Christ, Đức Chúa Trời đã tha thứ tội lỗi cho chúng ta, xưng công chính chúng ta bằng cách làm cho Đấng Christ trở nên sự công chính của chúng ta, và giải hòa chúng ta với Ngài. Đặt nền tảng trên sự cứu chuộc của Đấng Christ, qua Linh của Ngài, Đức Chúa Trời tái sinh những người được cứu chuộc để hoàn thành sự cứu rỗi của Ngài hầu họ có thể trở thành con cái của Ngài. Bây giờ trong khi sở hữu sự sống và bản chất của Đức Chúa Trời, những người tin Ngài vui hưởng sự cứu rỗi hằng ngày của Ngài trong Thân Thể Ngài trong thời đại này, và vui hưởng sự cứu rỗi đời đời trong thời đại sắp đến và suốt cõi đời đời. Trong cõi đời đời chúng ta sẽ cư ngụ với Đức Chúa Trời trong Giê-ru-sa-lem Mới, là sự hoàn thành sự cứu rỗi của Đức Chúa Trời dành cho những người đã được Ngài tuyển chọn.

— *Living Stream Ministry*

Sự Tha Thứ

& Sự Xưng Công Chính

Kinh Thánh: Hê 9:22; Rô 3:25-26; 4:25

MỤC TIÊU CỦA ĐỨC CHÚA TRỜI

Mục tiêu của Đức Chúa Trời là gì? Mục tiêu của Đức Chúa Trời là có nhiều con (Hê 2:10). Tất cả chúng ta đều biết con [ruột] là do sinh ra, khác với con nuôi. Con của anh em phải có sự sống của anh em. Chỉ những ai chúng ta sinh ra mới được kể là con của chúng ta. Những đứa con sinh ra từ sự sống của người khác thì không phải là con cái của chúng ta. Đức Chúa Trời muốn có nhiều con. Điều này có nghĩa là Ngài phải ban cho chúng ta sự sống của Ngài. Đức Chúa Trời ban cho chúng ta sự sống của Ngài để chúng ta có thể trở nên đàn con của Ngài. Đó là điều Đức Chúa Trời bày tỏ cho chúng ta trong Lời Ngài. Đó là mục tiêu của Ngài.

SỰ THA THỨ VÀ SỰ XƯNG CÔNG CHÍNH LÀ GIẢI PHÁP CỨU CHỮA

Tuy nhiên, việc đạt đến mục tiêu của Đức Chúa Trời đã gặp phải một trở lực lớn. Mặc dầu Đức Chúa Trời muốn con người có sự sống của Ngài, không những con người không nhận lãnh sự sống, mà còn

phạm tội và sa ngã. Điều này làm cho công việc của Đức Chúa Trời trở nên phức tạp. Ban đầu Đức Chúa Trời tạo dựng A-đam để sự sống A-đam sẽ giống như Ngài. Nếu Đức Chúa Trời hoàn thành điều này, thì Ngài đã đạt được mục tiêu rồi. Nhưng A-đam phạm tội và sa ngã, nên ông không thể nhận được sự sống của Đức Chúa Trời. Hậu quả là Đức Chúa Trời phải giải quyết nan đề tội trước khi Ngài có thể ban phát sự sống cho con người. Đức Chúa Trời phải loại trừ tội lỗi ngăn trở trước khi Ngài có thể ban sự sống cho con người. Bây giờ Đức Chúa Trời phải làm việc nhiều hơn. Ngoài việc đạt đến mục tiêu là có nhiều con sở hữu sự sống của Ngài, Ngài phải bù đắp cho thất bại của A-đam.

Đó là lý do Kinh Thánh bày tỏ cho chúng ta vấn đề tha tội và xưng công chính. Những điều này bù đắp cho sự thất bại của A-đam. Chúng ta không nên nghĩ rằng khi tội lỗi một người được tha, ấy là Đức Chúa Trời hoàn thành mục tiêu của Ngài. Sau khi con người được rửa sạch tội lỗi, họ chỉ mới trở về tình trạng nguyên thủy của A-đam trong vườn Ê-đen mà thôi. Vì A-đam chưa nhận được sự sống của Đức Chúa Trời lúc

ấy, nên mục đích của Đức Chúa Trời chưa được thực hiện. Chúng ta phải nhận biết rằng sự tha thứ và sự xưng công chính là biện pháp cứu chữa để giải quyết phương diện tiêu cực của sự sa ngã con người. Chỉ sau khi những điều tiêu cực này được giải quyết, chúng ta mới sẵn sàng nhận biết mục tiêu và công tác của Đức Chúa Trời.

Bây giờ chúng ta hãy xem bước đầu tiên Chúa Giê-su đã thực hiện để cứu rỗi chúng ta. Chúng ta đã nhìn thấy rằng trước hết Đức Chúa Trời phải xử lý những tội lỗi con người vi phạm. Ngài phải cất bỏ những điều đang cản trở con người trước khi ban cho con người những điều khác. Nếu muốn vào một ngôi nhà khi cửa đang đóng, trước hết anh em phải mở cửa ra. Vào nhà là

ta sẽ xem xét vấn đề tha tội và xưng công chính về phương diện tiêu cực. Có lẽ tất cả chúng ta ở đây đều đã được cứu và rất quen thuộc với những vấn đề này rồi. Nhưng dấu quen thuộc đến đâu, chúng ta vẫn cần xem lại.

TỘI LỖI TRƯỚC MẶT ĐỨC CHÚA TRỜI — KHÔNG DỰA TRÊN CẢM NHẬN CỦA LƯƠNG TÂM

Xin nhớ rằng trong Kinh Thánh, nói đến tội lỗi của con người là nói đến những tội lỗi họ vi phạm trước mặt Đức Chúa Trời, chứ không nói đến những tội lỗi của một người theo mắt họ. Đây không phải vấn đề cảm nhận tội lỗi của mình hay vấn đề lương tâm lên án chúng ta về những tội lỗi của mình. Kinh Thánh

nói rằng tội lỗi là tội lỗi trước mặt Đức Chúa Trời. Tội lỗi là gì? Tội lỗi là những tội lỗi hiện ra trước mặt Đức Chúa Trời. Đa-vít nói: “Tôi đã phạm tội cùng Chúa, chỉ cùng một mình Chúa thôi, và làm điều ác trước mặt Chúa” (Thi

*“Tôi đã phạm tội cùng Chúa,
chỉ cùng một mình Chúa thôi,
và làm điều ác trước mặt Chúa.”*

(Thi 51:4)

mục tiêu, mở cửa không phải là mục tiêu. Nhưng nếu cửa không mở, thì không cách nào vào bên trong được. Nếu muốn làm con cái Đức Chúa Trời, trước hết chúng ta phải được tha tội. Nhưng đó không phải là mục tiêu của Đức Chúa Trời. Đó chỉ là cất bỏ chướng ngại vật vì mục đích nhận lãnh sự sống của Đức Chúa Trời. Hôm nay chúng

51:4). Ông không phạm tội với loài người. Ông không phạm tội với U-ri hay vợ ông ấy. Ông đã phạm tội cùng Đức Chúa Trời. Điều rất thú vị là những tội được đề cập trong Kinh Thánh đều là tội lỗi trước mặt Đức Chúa Trời. Hầu hết chúng ta nghĩ rằng giết người, đốt nhà, loạn luân, gian dâm và những điều gian ác khác là tội lỗi. Nhưng Đức Chúa

Trời nói rằng chỉ có những điều Ngài kể là tội lỗi mới là tội. Dầu những điều đó tinh sạch hay ô ướ, khiêm nhường hay kiêu ngạo, chúng đều là tội lỗi. Vấn đề không phải anh em nói gì, nhưng là Đức Chúa Trời kể điều nào là tội lỗi.

Tháng trước một luật mới bắt đầu có hiệu lực tại Thượng Hải. Tất cả xe cộ đều phải đậu sát lề đường bên trái. Nếu một chiếc xe đậu bên phải hay bất cứ nơi nào khác, sẽ bị phạt năm mỹ kim. Bạn tôi có một cửa tiệm ở lề đường bên phải. Đậu xe bên trái thật bất tiện cho anh, vì mỗi khi rời khỏi tiệm, anh phải đi vòng rất xa. Anh thấy việc giữ luật mới rất phiền phức cho mình. Vì vậy anh cứ tiếp tục đậu xe trước cửa tiệm. Chẳng bao lâu anh bị ghi số xe; ngày hôm sau anh nhận giấy phạt và ngày thứ ba anh bị gọi ra tòa. Quan tòa ra lệnh anh phải trả năm mỹ kim theo luật định. Anh nói: “Cửa tiệm của tôi ở bên phải. Tôi đậu xe bên phải là điều hợp lý vì tôi đậu xe ngay trước cửa tiệm của mình. Để đồ đạc ngay trước cửa của mình là điều sai ư?” Quan tòa nói: “Anh có thể nghĩ anh hoàn toàn hợp lý và điều anh làm không có gì sai. Nhưng anh thấy có gì sai hay không thì không quan trọng. Theo mắt tôi, anh sai lầm và lời tôi nói rằng anh sai lầm. Nếu anh vẫn khăng khăng cho mình đúng và tiếp tục đậu xe ở đó, tôi sẽ phải phạt anh một lần nữa”. Tương tự như vậy, mọi tội trong Kinh Thánh đều là tội trước mặt Đức Chúa Trời. Ngài quyết định anh em có phạm tội hay

không; không phải do anh em nói mình có phạm tội hay không.

Nhiều người không sáng tỏ về điều này. Họ luôn luôn nói nếu lương tâm họ không cảm thấy tội lỗi gì, thì họ không có tội. Vấn đề không phải lương tâm cảm thấy thế nào, nhưng là Đức Chúa Trời nhìn thấy gì. Dầu sở hữu hàng trăm lương tâm chẳng nữa, anh em vẫn có thể sai lầm. Vì vậy, tội là một điều gì đó trước mặt Đức Chúa Trời; không liên quan đến lương tâm. Lương tâm đóng vai trò của mình chỉ sau khi Đức Chúa Trời phán quyết một điều nào đó là tội lỗi. Khi biết mình đã phạm tội theo mắt Đức Chúa Trời, lương tâm chúng ta bị quấy nhiễu. Đậu xe trước cửa tiệm của mình là điều rất tiện lợi cho bạn tôi. Nhưng quan tòa nói anh ta sai lầm và anh bị phạt năm mỹ kim. Sau sự việc ấy, có thể nào anh ta bình an mỗi khi lại đậu xe trước cửa tiệm mình nữa không? Tôi bảo đảm với anh em rằng nếu còn đậu như vậy, ngay khi bước vào tiệm, anh ta sẽ hỏi: “Có cảnh sát ngoài đó không?” Lý do là vì khi anh được mở mắt về luật pháp, lương tâm anh bắt đầu quấy rối anh. Khi chưa thấy Đức Chúa Trời, chúng ta không cảm thấy tội lỗi nào cả. Khi Đức Chúa Trời mở mắt chúng ta, chúng ta sẽ thấy điều Đức Chúa Trời thấy. Một khi được soi sáng, lòng chúng ta không bình an nếu lại vi phạm.

Để cứu chúng ta, Đức Chúa Trời phải cất đi những tội lỗi chúng ta đã vi phạm trước mặt Ngài. Chỉ sau khi làm điều đó Ngài mới có thể ban

phát sự sống của Ngài vào trong chúng ta. Trước hết chúng ta phải xử lý những tội lỗi ngăn trở chúng ta nhận lãnh sự sống của Đức Chúa Trời rồi chúng ta mới thật sự nhận được sự sống ấy.

SỰ THA THỨ CỦA ĐỨC CHÚA TRỜI DỰA TRÊN SỰ CÔNG CHÍNH

Đức Chúa Trời cất bỏ tội lỗi của con người trước mặt Ngài bằng cách nào? Phương cách của Ngài là nhờ huyết của Chúa Giê-su. Ngài sai Chúa đến trên đất, mặc lấy thân thể con người, chết trên thập tự giá và đổ huyết Ngài ra để chuộc tội cho chúng ta trước mặt Đức Chúa Trời. Nhờ huyết ấy tội lỗi của chúng ta trước mặt Đức Chúa Trời được cất đi và lương tâm chúng ta được bình an (Hê 9:14).

Một lần nọ tôi cùng đi lo công việc với một người bạn. Trên đường đi chúng tôi gặp một giáo sĩ Hồi giáo. Bạn tôi hỏi ông ta rằng đức tin của ông đem đến cho ông hi vọng gì. Ông ta đáp: “Nếu một người hối tiếc về tội lỗi mình, Đức A-la trên trời (nghĩa là Đức Chúa Trời) sẽ tha thứ cho người ấy và một ngày kia người ấy sẽ lên thiên đàng”. Bạn tôi hỏi: “Điều gì sẽ xảy ra nếu một người lại phạm tội sau khi ăn năn? Sau khi ăn năn, điều gì sẽ xảy đến với những tội lỗi của người ấy?” Ông ta chỉ có thể trả lời: “Đức Chúa Trời không nghiêm khắc như vậy đâu. Một khi Ngài thấy tôi thật sự ăn năn, Ngài sẽ kể như vấn đề đã được giải quyết ổn thỏa”. Bạn tôi

nói với ông ta: “Đức Chúa Trời của anh dễ dãi như vậy sao? Đức Chúa Trời của tôi không dễ dãi như vậy”.

Sự ăn năn là một điều, còn tội lỗi là một điều khác. Giả sử tôi đánh ông Tang cách tàn bạo và giả sử thân thể ông ta đầy những vết bầm. Sau đó tôi hối hận và cảm thấy mình có lỗi vì đã đánh ông ấy tàn bạo như vậy, nhưng thân thể ông ta vẫn sưng vù vì bị tôi đánh. Sự kiện vẫn còn đó, chưa được giải quyết. Giả sử anh em mượn một ngàn mỹ kim của ai đó và về sau hối tiếc về hành động ấy. Phải chăng làm như vậy có nghĩa là đã giải quyết được vấn đề? Không. Hối tiếc là một việc, nhưng món nợ vẫn còn đó đâu anh em có hối tiếc đến đâu chẳng nữa. Tương tự như vậy, Đức Chúa Trời không thể tha thứ chúng ta bằng cách đẩy tội lỗi chúng ta sang một bên cách cầu thả. Đức Chúa Trời phải trừng phạt tội lỗi. Sau khi chịu trừng phạt, tội lỗi anh em mới được tha. Tôi xin đưa ra một hình ảnh khác để minh họa. Giả sử một người nào đó bị thống đốc bắt, và giả sử thống đốc cảm thông cho người ấy vì người ấy có mẹ già tám mươi tuổi và một đứa con ba tuổi ở nhà, do đó ông quyết định thả người ấy ra. Nếu thống đốc thông cảm với những người khác theo lối ấy, cuối cùng ông ta sẽ không làm thống đốc được vì cả thành phố sẽ đầy trộm cướp. Nếu một người vi phạm luật pháp, người ấy phải bị luật pháp tuyên án. Thậm chí thống đốc cũng phải vâng phục luật pháp. Mặc dầu ông ấy có quyền thả anh em, nhưng

nếu làm như vậy ông đã phạm pháp.

Đức Chúa Trời muốn tha thứ tội lỗi chúng ta, nhưng Ngài phải duy trì sự công chính của Ngài. Tôi có một người bạn. Cha anh làm quan tòa cho một tòa án sơ thẩm của một quận suốt nhiều năm. Trong quận ấy có nhiều trộm cướp. Ông dùng một phần ngân quỹ của quận để diệt trừ bọn cướp. Ông chi dùng ba trăm ngàn mỹ kim của ngân quỹ ấy. Ông không đem tiền về nhà. Ông chỉ chuyển tiền từ ngân khoản này sang ngân khoản khác. Chẳng bao lâu, chính phủ ra lệnh bắt ông và ông sắp bị xử tử. Bất cứ một công chức nào vi phạm một lỗi lầm liên hệ đến mười ngàn mỹ kim trở lên đều sẽ bị xử tử. Vì cha của bạn tôi đã chi dùng một số tiền lớn hơn số ấy rất nhiều, nên chắc chắn ông sẽ bị xử tử. Thật ra ông là cha của một trong các đồng công của tôi. Đồng công này rất lo lắng vì cha anh sắp phải chết. Vì quen biết một vài viên chức chính phủ, tôi cảm thấy mình cần phải giúp đỡ. Tôi viết vài lá thư cho cấp trên của ông và đích thân đến thăm văn phòng chính phủ tám chín lần. Tôi bảo đảm với các viên chức ấy rằng cha của đồng công tôi không lấy tiền đem về nhà và không tiêu dùng cho cá nhân ông. Nhưng họ nói với tôi: “Ông Nee à, chúng tôi biết rất rõ tình hình. Chúng tôi cũng muốn giúp đỡ, nhưng không thể được. Chúng tôi có thể thả ông ấy ra; chúng tôi có thẩm quyền làm điều đó. Nhưng nếu thả ông ấy ra như vậy, chúng tôi làm

không đúng thủ tục. Chúng tôi phải tìm một phương cách đúng nguyên tắc rồi mới có thể thả ông ấy ra. Chỉ bằng cách ấy chính chúng tôi mới không phạm pháp”. Đức Chúa Trời muốn tha thứ tội lỗi của chúng ta. Tuy nhiên Ngài không thể để chính Ngài rơi vào tình trạng rắc rối do tha thứ cho chúng ta. Đức Chúa Trời truyền dạy chúng ta phải giữ luật pháp. Ngài nói với A-đam: “Một mai ngươi ăn, chắc sẽ chết” (Sáng 2:17). Sau khi A-đam và Ê-va ăn trái của cây kiến thức về thiện và ác, nếu Ngài nói họ không cần phải chết thì Ngài là người nói dối. Chúng ta là tội nhân và có lẽ chúng ta rất ít quan tâm đến phương cách Đức Chúa Trời dùng để cứu chúng ta, miễn chúng ta được cứu là đủ. Chúng ta nghĩ rằng Ngài có thể tha tội cho chúng ta hay chỉ cần buông tha chúng ta; chúng ta nghĩ phương cách nào cũng được. Chúng ta không quan tâm đến sự công chính hay đến luật pháp, nhưng Đức Chúa Trời không thể như vậy. Để có thể tha thứ và cứu chúng ta, Ngài phải tìm cách nào không xung đột với bản chất Ngài, sự công chính Ngài, hay luật pháp Ngài. Đức Chúa Trời không thể chỉ đơn giản buông tha chúng ta. Điều đó sẽ làm cho Ngài thành không công chính. Đức Chúa Trời không thể tạo nan đề cho chính Ngài trong tiến trình cứu rỗi chúng ta.

Cách đây một năm có một chị em ở Thượng Hải, làm y tá trưởng tại một bệnh viện. Chị kiểm soát tất cả các loại thuốc tại bệnh viện ấy.

Một ngày kia một chị em khác đến nói chuyện với tôi về chị em ấy. Khi tôi khen chị ấy rất tốt, chị em kia đáp: “Tôi không nghĩ như vậy. Chị chỉ là một chị em bình thường”. Tôi nói: “Nhưng chị yêu mến Chúa và có chứng cứ rất tốt trong bệnh viện”. Chị nói: “Vâng, nhưng chị không biết gì về sự công chính. Cách đây hai ngày con tôi đau và tôi không có đủ tiền để đưa nó đến bác sĩ. Tôi đưa đứa bé đến gặp chị. Chị sốt sắng giúp chúng tôi tất cả những gì chị có thể làm. Tôi hỏi chị tôi phải trả tiền thuốc bao nhiêu. Chị không nhận tiền của tôi. Thay vào đó, chị bảo tôi rằng bệnh viện có rất nhiều thuốc. Chị nhất định không nhận tiền của tôi. Cuối cùng, tôi đầu hàng và ra về. Mặc dầu chị giúp đỡ tôi, tôi vẫn cảm thấy bất an vì băng và thuốc thuộc về bệnh viện. Chị không thể lấy cắp của bệnh viện chỉ vì muốn giúp đỡ tôi”.

Tương tự như vậy, nếu Đức Chúa Trời cầu thả trong cách cứu rỗi chúng ta, chúng ta sẽ tự nhủ: “Mặc dầu Ngài cứu con người, Ngài đã vi phạm luật pháp”. Nếu cảnh sát bắt một người nào đó, ông ta không thể thả người đó ra trên đường đến đồn cảnh sát. Một khi đã phạm tội, chúng ta cần phải bị phạt và bị kết án. Nếu Đức Chúa Trời không trừng phạt chúng ta, Ngài sẽ trở nên không công chính.

Như vậy chúng ta nên làm gì? Giả sử ông Tang là một người giàu có và tôi mượn ông mười ngàn mỹ kim, thỏa thuận trả lại cho ông trong vòng hai mươi năm. Giả sử sau hai

mươi năm tôi đến nói với ông Tang: “Bây giờ tôi rất nghèo, tôi không thể trả nợ được. Xin thương xót tôi. Xin tha nợ cho tôi và trả giấy nợ lại cho tôi”. Ông ấy sẽ nói: “Cách đây hai mươi năm chúng ta đã giao ước rằng anh sẽ trả nợ. Đó là giao kèo của chúng ta, cả hai đều đã ký. Hai mươi năm đã trôi qua. Nếu anh không trả nợ, tôi chỉ có thể giải quyết vấn đề theo pháp luật”. Có thể tôi nói: “Xin thương xót tôi vì tôi không có khả năng trả nợ. Xin trả giấy nợ lại cho tôi!” Anh chị em ơi, như vậy có đúng đắn không? Xin nhớ rằng tôi mà không trả nợ là vi phạm giao kèo, và ông ấy mà không đòi nợ thì cũng vi phạm hợp đồng. Nếu món nợ không được giải quyết đúng theo thủ tục, cả người mắc nợ lẫn người cho mượn tiền đều vi phạm pháp luật. Điểm khác biệt duy nhất là một người vi phạm pháp luật cách xấu xa, trong khi người kia vi phạm pháp luật cách cao quý hơn.

CHÚA GIÊ-SU ĐỔ HUYẾT NGÀI ĐỂ TRẢ NỢ TỘI CHO CHÚNG TA

Chúng ta đã phạm tội. Nếu Đức Chúa Trời tha tội cho chúng ta cách cầu thả, Ngài sẽ vi phạm luật pháp. Làm thế nào Đức Chúa Trời cứu chúng ta đồng thời không tạo nan đề cho chính Ngài? Tha tội không khó, nhưng tha tội cách công chính và hợp pháp không phải là dễ. Đức Chúa Trời có thể làm gì? Tôi xin dùng hình ảnh minh họa ở trên. Ông Tang là người giàu có. Không

những ông cho tôi mượn mười ngàn mỹ kim, nhưng ông cũng có rất nhiều tiền mặt. Một ngày kia ông đến nhà tôi. Ban đầu ông nói với tôi cách nghiêm nghị: “Giao kèo rất rõ ràng, không thể thay đổi. Anh phải trả nợ”. Sau khi nói như vậy, ông thì thào vào tai tôi: “Tôi có mười ngàn mỹ kim khác, tôi sẽ cho anh. Tiền anh mượn bị ràng buộc với một hợp đồng, nhưng số tiền này tôi tặng cho anh!” Rồi ông ra về không nói thêm một lời nào. Sáng hôm sau tôi có thể đem mười ngàn mỹ kim ông cho tôi và bước vào nhà ông cách dạn dĩ, tin tưởng và nói: “Tôi nợ ông chừng này phải không?” Ông sẽ đáp: “Phải”. Nếu tôi trao số tiền ấy cho ông, ông sẽ trả giấy nợ lại cho tôi.

Đó là cách luật pháp của Đức Chúa Trời được thi hành. Đức Chúa Trời nói: “Nếu con giữ luật pháp, con sẽ sống; nếu không, con sẽ chết”. Nếu chúng ta không vâng giữ luật pháp, Đức Chúa Trời không thể xử sự cách khinh suất. Chúng ta phải chết. Đức Chúa Trời ban luật pháp cho chúng ta. Dĩ nhiên, Ngài không thể không giữ luật pháp của chính Ngài. Đức Chúa Trời có thể làm gì? Đức Chúa Trời ban Con Ngài. Nhưng đó không phải luật pháp; đó là điều tách biệt với luật pháp. Tình yêu của Đức Chúa Trời thúc giục Ngài ban Con độc sinh Ngài để đổ huyết cho chúng ta nhằm trả nợ tội cho chúng ta. Chúng

ta có thể đến với Đức Chúa Trời bởi huyết ấy. Đó là cách Đức Chúa Trời cứu rỗi chúng ta. Bây giờ mọi người ở trong Christ Giê-su đều được tha những món nợ tội của mình. Đức Chúa Trời không thể mong chúng ta trả nợ. Tội lỗi của chúng ta không thể được cất bỏ cách khinh suất; chúng phải bị phán xét. Chúng ta có

---

*“Và theo luật pháp thì hầu hết
mọi vật đều nhờ huyết
mà được sạch, ngoài sự đổ huyết
thì không có sự tha thứ.”*
(Hê 9:22)

---

bằng cố rằng Christ Giê-su đã đổ huyết ra để chúng ta được tha tội. Khi tôi trả tiền lại cho ông Tang, ông sẽ là người không công chính nếu không trả giấy nợ lại cho tôi. Chúa đã trả nợ tội lỗi cho chúng ta. Ngày nay chúng ta có thể đến trước mặt Đức Chúa Trời cách dạn dĩ và tin cậy. Nhờ huyết của Đấng Christ, Đức Chúa Trời bắt buộc phải cứu rỗi chúng ta vì sự cứu rỗi này hoàn toàn thỏa mãn những đòi hỏi công chính của luật pháp Đức Chúa Trời. Xin nhớ rằng bằng cố của sự tha tội lỗi của Đấng Christ là sự công chính của Đức Chúa Trời (1 Giăng 1:9).

Anh chị em ơi, tội lỗi của chúng ta chẳng phải được tha mà không phải tốn kém gì. Vì giá cứu chuộc đã được trả, nên tội lỗi của chúng ta bây giờ được tha thứ. Xin nhớ rằng chúng ta được huyết Chúa tẩy sạch

(1 Giăng 1:7). Khi đến trước mặt Đức Chúa Trời, chúng ta có thể đến cách dạn dĩ và không sợ hãi trong lương tâm mình vì Chúa đã trả nợ một lần đủ cả. Đức Chúa Trời không còn đòi nợ chúng ta nữa. Thay vào đó, từ nay trở đi chúng ta có thể ngợi khen Đức Chúa Trời.

Cuối cùng, tôi muốn kể cho anh chị em một câu chuyện mà tôi rất ưa thích. Vào năm 1925 tôi đến nói chuyện tại một trường nữ ở Nam Kinh. Một ngày kia tôi nói về sự công chính của Đức Chúa Trời, nhưng họ không hiểu điều tôi nói. Sau khi tôi nói một lúc lâu, về bối rối vẫn lộ rõ trên gương mặt họ. Tình cờ tôi nhìn thấy một chiếc bình trên bục. Tôi hỏi vị hiệu trưởng đang ngồi cạnh bên: “Nếu một trong những học sinh của ông làm bể chiếc bình này thì điều gì sẽ xảy ra?” Ông hiệu trưởng đáp: “Học sinh ấy phải trả tiền bồi thường”. Tôi hỏi tiếp: “Nếu cô ta không có tiền thì sao?” Ông nói: “Đó là luật của trường. Ai làm vỡ một món gì, người ấy phải đền tiền đầu người ấy có tiền hay không”. Tôi lại hỏi: “Giả sử người không thể trả tiền ấy là học sinh ông quý mến nhất, là người nhỏ tuổi nhất và nghèo nhất. Ông sẽ làm gì?” Ông ta đáp: “Đó là chuyện khác”. Ông tha thứ cho cô ta bằng cách nào? Nếu ông tha cho học sinh ấy, tôi e rằng trong vòng vài ngày sẽ không còn một chiếc bình nào trong trường cả. Ông phải giải quyết cách nào? Ông nói: “Cách duy nhất là chính tôi phải đền tiền”.

Đó là điều Đức Chúa Trời đã làm. Đức Chúa Trời yêu thương chúng ta và tình yêu ấy “gây phiền phức”. Chúng ta đã phạm tội và không thể đáp ứng mọi đòi hỏi công chính của luật pháp Đức Chúa Trời. Vì yêu thương chúng ta, Ngài phải thỏa đáp những đòi hỏi của Ngài. Ngài ban Con độc sinh của Ngài cho chúng ta để trả đầy đủ những món nợ tội của chúng ta. Bằng cách ấy nan đề được giải quyết. Khi tôi nói như vậy, tất cả học sinh đều hiểu điều tôi muốn nói. Ngày hôm sau là buổi nhóm cuối với họ. Khi bước vào, tôi nhận thấy chiếc bình biến mất. Tôi hỏi vị hiệu trưởng: “Vì sao vậy?” Ông nói: “Nó bị bể rồi”. Tôi hỏi: “Ông có yêu cầu học sinh ấy bồi thường không?” Ông đáp: “Dĩ nhiên là có”. Tôi nói: “Lời ông mang ánh sáng của núi Si-nai!” Đức Chúa Trời nói rằng tội lỗi của chúng ta đã được tha nhờ huyết của Chúa. Giả sử tôi phạm tội ác và bị cảnh sát bắt, giả sử quan tòa tuyên án tôi năm năm tù. Sau khi được thả ra, nếu tôi gặp chính ông cảnh sát đã bắt tôi trước đó, ông ấy không thể bắt tôi một lần nữa. Dầu tôi thách thức, ông ấy cũng không thể lại bắt tôi, vì tội ác đã bị trừng phạt và vụ án đã được giải quyết. Cảm tạ Đức Chúa Trời! Trong Đấng Christ mọi nợ tội đã được đền trả. Đó là phương cách công chính để Đức Chúa Trời tha tội lỗi cho chúng ta.

Watchman Nee

Bộ Sưu Tập Các Tác Phẩm Của Watchman Nee - quyển 43, chương 70 - tiếng Anh

Ăn Điển Đặc Biệt

Và Ăn Điển Dự Trữ

NAN ĐỀ CƠ BẢN

Nhiều anh chị em có một nan đề cơ bản: [Đời sống thuộc linh của] họ được duy trì nhờ kinh nghiệm ăn điển đặc biệt. Đó là một nan đề nghiêm trọng. Họ lệ thuộc vào những sự cung ứng ăn điển tạm thời, chứ không có một khả thi mà họ đã thấy “cách đây mười ba năm”. Trước đây, chúng ta đã nói công việc của Đức Chúa Trời trong đời sống chúng ta hoàn toàn là công việc của ăn điển. Nếu Ngài cất ăn điển khỏi chúng ta, đời sống chúng ta sẽ hoàn toàn trống rỗng. Đó là một sự thật chúng ta cần nhận thức. Tuy nhiên, một sự thật khác là Đức Chúa Trời không muốn thấy con cái Ngài không có chút ăn điển nào tích chứa lại. Ngài không muốn họ lệ thuộc vào sự can thiệp của ăn điển đặc biệt để được gìn giữ trong ý muốn Ngài. Ngài không đẹp lòng nếu con cái Ngài sống qua ngày nhờ ăn điển đặc biệt. Ngài ao ước chúng ta tích chứa một lượng ăn điển phong phú.

Nhiều người không tích chứa được như vậy. Do đó, Đức Chúa Trời bảo chúng ta kiêng ăn và cầu nguyện. Trong Ma-thi-ơ 17:21, Chúa phán rằng một số quỷ chỉ có thể bị đuổi ra nhờ cầu nguyện và

kiêng ăn. Ngài bảo các môn đồ là họ cần có sự cầu nguyện và kiêng ăn đặc biệt, nếu không, họ không có quyền năng cần thiết. Các Cơ-đốc-nhân lưng không thắt lại, không có sự kiểm chế, linh còn buông lỏng, là những người không có cách nào khác hơn phải sống nhờ sự ban phát ăn điển đặc biệt. Nếu mới đến với Chúa, chúng ta sống nhờ ăn điển đặc biệt thì có thể chiêm chước, nhưng sau khi đã tin Chúa một hai năm, nếu chúng ta vẫn lệ thuộc vào loại ăn điển ấy, thì điều đó bày tỏ một tình trạng nghèo nàn và bệnh hoạn. Sự nghèo nàn này là hậu quả của việc sống nhờ ăn điển đặc biệt mà không có ăn điển dư dật hay dự trữ.

Giàu có là gì? Giàu có trái nghĩa với nghèo nàn. Giàu có thuộc linh nghĩa là có ăn điển dự trữ trước mặt Đức Chúa Trời và không lệ thuộc vào ăn điển đặc biệt. Sự nghèo nàn bị xua tan bởi ăn điển dư dật ở bên trong.

PHAO-LÔ CÓ ĂN ĐIỂN DỰ TRỮ

Một ngày kia, vài người trong chúng tôi nói chuyện với nhau về các Thư tín Phao-lô gửi cho người Cô-rin-tô. Về phần mình, tôi tin rằng khả thi lớn lao nhất về sự sống

trong toàn bộ Tân Ước là khả thi trong các Thư tín gửi cho người Cô-rin-tô.

Thư Cô-rin-tô thứ nhất và thứ nhì có một vị trí đặc biệt. Đó là hai bức thư duy nhất bày tỏ cho chúng ta thấy con người của Phao-lô. Trong thư gửi cho người Rô-ma, ông bày tỏ vấn đề cứu rỗi một cách sâu xa, và trong thư gửi cho người Ê-phê-sô, ông bày tỏ khả thi sâu xa nhất. Tất cả những điều ấy đều đến từ Đức Chúa Trời. Tuy nhiên, nếu muốn biết con người của Phao-lô, chúng ta phải đến với Thư Cô-rin-tô thứ nhất và thứ nhì. Chỉ hai sách này mới cho chúng ta một sự hiểu biết rõ ràng về Phao-lô, chúng bày tỏ chính con người của ông cho chúng ta.

Nhiều người không thể cung ứng lời Đức Chúa Trời nếu không có sự cảm thúc. Nếu khi nào họ không có một sự cảm thúc tươi mới, lời của họ ngưng lại. Nguồn chức vụ lời của họ là sự cảm thúc của họ. Sự thật là chúng ta cần có sự cảm thúc nếu chúng ta phải có một chức vụ. Điều ấy không có gì sai lầm. Tuy nhiên, xin nhớ kỹ sự thật này, đó là sự cảm thúc không được ban cho chúng ta như một dòng tuôn chảy liên tục. Thậm chí trong trường hợp mười hai sứ đồ đầu tiên và trong trường hợp một người như Phao-lô, sự cảm thúc không liên tục. Trong một trường hợp, ông nói: “Tôi không có mạng lệnh của Chúa” (1 Côr. 7:25a). Ông không có một lời từ Chúa, Chúa không nói gì cả. Chúa không nói điều đó, mà là ông

nói. Nói cách khác, ông không có khả thi, sự cảm thúc thuộc linh, hay một lời tươi mới nào từ Chúa.

Nhưng có một điều lạ lùng ở đây. Phao-lô nói: “Nhưng tôi cho ý kiến tôi như là người đã nhận được sự thương xót của Chúa để làm người trung tín” (c. 25b). Phao-lô bày tỏ sự phán đoán riêng của mình. Ông đã làm một điều kinh khủng. Gần hai ngàn năm qua, các nhà thần học rất sợ đụng đến những lời này của Phao-lô, nhưng Phao-lô biết điều ông nói. Khi không có sự cảm thúc tức thì, ông vẫn có thể nói.

Đối với những người khác, nói mà không có sự cảm thúc là tự phụ. Khi không có sự cảm thúc, họ không có lời để chia sẻ vì họ không có dư dật ân điển dự trữ. Đức Chúa Trời chỉ ban cho họ đủ ân điển dành cho ngày hôm nay. Loại người này không có một lời để nói khi họ không có sự cảm thúc tức thì vì họ nung cậy vào ân điển đặc biệt để đáp ứng nhu cầu hiện tại của mình. Không có ân điển đặc biệt, họ không có gì để nói.

Tuy nhiên, ở đây chúng ta có một người có lời để chia sẻ khi không có sự cảm thúc tức thì. Lời của Phao-lô là Lời của Đức Chúa Trời. Thánh Linh chọn lời ấy và đặt vào Kinh Thánh, chúng ta tin đây là sự sắp đặt của Đức Chúa Trời. Phao-lô lặp lại vài lần rằng đó là lời của ông, không phải lời của Chúa. Tuy nhiên, khi ông nói, ông bày tỏ rằng dường như lời ấy không phải là lời của ông, và ông kết luận như sau: “Tôi tưởng tôi

cũng có Linh của Đức Chúa Trời” (c. 40). Điều này rất quý báu. Ông được Thánh Linh cảm động một cách không ý thức. Một số người luôn luôn sẵn sàng khẳng định rằng Linh đang cảm động họ. Tôi e rằng chính sự kiện họ kinh nghiệm sự cảm thúc tức thì của Thánh Linh thể hiện tình trạng thiếu [ân điển] dự trữ của họ. Được Thánh Linh cảm động cách không ý thức là điều tốt hơn. Những người nông cạn thường tin chắc mình được Thánh Linh cảm động, trong khi những người có [ân điển] dự trữ không biết mình có thật sự được cảm động không. Họ hỏi: “Làm sao tôi có thể nói đây không phải lời Chúa? Đây là lời Chúa”.

Ở đây chúng ta thấy có một nguyên tắc. Phao-lô có một điều gì khác hơn là sự cảm thúc tức thì. Ông có một sự tích trữ ngoài sự cảm thúc tức thì. Ông có sự tích trữ này vì ông đã theo Chúa nhiều năm, ông đã bị hạn chế, ông đã tránh tội lỗi và sự thất bại. Suốt nhiều năm, ông đã học tập kính sợ Chúa. Trải qua những năm ấy, nhiều điều được tích tụ trong ông. Mặc dầu không có một sự cảm thúc tức thì, ông vẫn có nhiều điều để nói. Đó là sự dự trữ của ông, hay nói cách khác, đó là sự giàu có của ông.

Không có Thư tín nào khác bày tỏ con người của Phao-lô cho chúng ta như những thư gửi cho người Cô-rin-tô. Ông cho chúng ta biết ông chỉ bày tỏ sự phán đoán của cá nhân mình; ông không có một sự cảm thúc cụ thể từ Chúa. Tuy nhiên, chúng ta

khám phá những gì ông nói thật là một khả thi cho hội-thánh. Đây là một người phát biểu lời của mình, và những lời ấy được ghi lại trong Kinh Thánh như lời của Đức Chúa Trời. Điều này chạm đến đỉnh điểm của Tân Ước, là tình trạng một người được gây dựng, gọt dũa, luyện lọc, và cấu tạo bởi Đức Chúa Trời đến nỗi lời của người ấy trở nên lời của Đức Chúa Trời. Đó là sự giàu có. Đó là sự dự trữ bên trong, là kết quả công tác của Đức Chúa Trời hành động trên Phao-lô nhiều năm. Ân điển đặc biệt không thể đem một người lên đến đỉnh cao ấy.

CÂN TRỞ NÊN GIÀU CÓ ÂN ĐIỂN DỰ TRỮ

Tôi rất buồn vì thường gặp những anh chị em lệ thuộc ân điển đặc biệt đến nỗi ngoài trừ những lúc kinh nghiệm được ân điển đặc biệt, lời nói và tình trạng tâm trí của họ rơi vào tình trạng như thể họ không phải là Cơ-đốc-nhân. Điều này bày tỏ một tình trạng vô cùng nghèo nàn! Khi những người thuộc loại này thiếu sự trợ giúp, họ trở nên trống rỗng. Tôi thừa nhận rằng tất cả chúng ta đều cùng khốn khi ân điển của Đức Chúa Trời bị cất đi khỏi chúng ta, nhưng cũng đúng là một điều gì đó của ân điển Đức Chúa Trời có thể được cấu thành trong chính bản thể chúng ta. [Ân điển] dự trữ của Đức Chúa Trời được tích chứa trong một người cũng là một sự thật. Một số người sống theo lối ăn xổi ở thì, tiêu hết tất cả những gì mình có để đáp ứng

các chi phí ngay trong thời điểm hiện tại. Họ không thể chịu đựng nổi những cơn thử thách.

Thử thách là gì? Thử thách là những thời điểm dường như Đức Chúa Trời không quan tâm, lắng nghe, hay tương giao với chúng ta. Madame Guyon hiểu thế nào là thử thách hơn ai hết. Những thử thách thuộc linh là những thời điểm dường như Đức Chúa Trời che mặt Ngài và im lặng với chúng ta, đó là những thời điểm dường như Ngài không trả lời, và cũng hoàn toàn không lên tiếng, là khi Ngài im lặng đến nỗi dường như không có Đức Chúa Trời ở trên trời. Những giai đoạn thử thách ấy ngay lập tức phân biệt những người có [ân điển] dự trữ với những người không có [ân điển ấy].

Một người nghèo nàn sống nhờ niềm vui trong sự cầu nguyện và duy trì cuộc sống của mình nhờ sự tươi mới nơi bàn của Chúa. Bất cứ khi nào không có những điều đó, người ấy thất bại suốt tuần vì không thể tiến lên và rồi vấp ngã. Nhiều người nương cậy vào ân điển đặc biệt suốt đời và trong mọi khía cạnh của cuộc sống, họ không có ân điển dự trữ.

Một số người, chẳng hạn như Madame Guyon, trải qua nhiều thử thách kéo dài nhiều ngày tháng. Suốt thời gian thử thách này, cả thế giới có vẻ rối loạn đến nỗi dường như không có Đức Chúa Trời. Những thời điểm ấy sẽ làm lộ ra người có ân điển dự trữ ở bên trong. Người ấy sẽ thắng

hơn sự thử nghiệm. Người ấy có một điều gì đầy đủ ở bên trong. Điều đó được gọi là sự giàu có. Ấy là sự giàu có mà Chúa đề cập đến khi phán với hội-thánh tại Lao-đi-xê (Khải 3:18a).

Tóm lại, nghèo nàn là thiếu dự trữ, giàu có là có dự trữ. Dĩ nhiên chúng ta có ý nói đến sự dự trữ thuộc linh.

LÀM THẾ NÀO TRỞ NÊN GIÀU CÓ NHỜ DỰ TRỮ

Thời Gian Là Một Nhân Tố Thiết Yếu

Làm thế nào chúng ta giàu có [ân điển] dự trữ ở bên trong? Đó là một vấn đề có tầm quan trọng hàng đầu. Tôi xin phép nói thẳng thắn với các anh em trẻ tuổi một điều. Cho dầu anh em là ai chẳng nữa, không người nào trong anh em thật sự giàu có. Có lẽ anh em nghĩ mình đã trở nên giàu có. Nhưng việc tích trữ của cải đòi hỏi thời gian. Những ai đã dành thì giờ ở trước mặt Đức Chúa Trời có thể có ít nhiều sự phong phú. Những ai chưa dành thì giờ [ở với Ngài] chắc chắn là nghèo nàn. Những người trẻ tuổi không thể giàu có. Thời gian là một nhân tố quan trọng. Trước đây, chúng tôi nghĩ rằng một vài thanh niên đi trước người lớn tuổi trong những vấn đề thuộc linh căn bản. Nhưng gần đây khi chạm đến một vài vấn đề sâu xa hơn tại Phúc Châu, chúng tôi khám phá ra rằng nhiều anh em thanh niên tốt nhất không thể nắm bắt được những vấn đề thực tế nhất.

Tôi khẩn khoản yêu cầu các anh em trẻ tuổi hãy kiểm tra xem mình đã tích tụ được bao nhiêu phần dự trữ thuộc linh. Tôi e rằng anh em chỉ có những phần dự trữ nhỏ bé nhất. Đừng tự hào. Tự hào là thái độ khờ dại nhất. Anh em phải nhận biết rằng trước mặt mình còn cả một con đường dài. Anh em phải được cấu tạo bằng Thánh Linh và được vững lập bởi Thánh Linh trên con đường này hằng ngày. Thời gian là vấn đề trọng yếu. Không ai có thể bỏ qua mà không cân nhắc điều này.

Kinh Nghiệm Là Một Nhân Tố Thiết Yếu

Thứ hai, chúng ta phải trải qua những kinh nghiệm khác nhau. Nhiều người đã trải qua một thời gian dài trước mặt Đức Chúa Trời, nhưng họ chưa từng trải nhiều kinh nghiệm trước mặt Ngài. Nếu một người muốn trở nên giàu có, người ấy phải trải qua một thời gian trước mặt Đức Chúa Trời, và phải từng trải nhiều kinh nghiệm trước mặt Ngài. Những kinh nghiệm một người phải trải qua là sự sửa trị của Thánh Linh. Một số người đã là Cơ-đốc-nhân tám hoặc mười năm, nhưng dường như Thánh Linh rất dễ dãi đối với họ. Dường như Ngài không sửa trị họ, thậm chí cũng không chú ý đến họ. Dường như Thánh Linh không muốn liên hệ đến công việc của họ. Tuy nhiên, những người khác được tay Ngài nắm lấy và không buông ra, họ bị Thánh Linh sửa trị rất nghiêm khắc. Những gì một số người làm dường

như không quan trọng, vì Thánh Linh không phán với họ qua các hoàn cảnh hay lương tâm họ. Hoàn cảnh của họ không đem đến cho họ nhiều rắc rối, lương tâm họ cũng vậy. Mặc dầu những người này có lợi điểm vì đã trải qua một thời gian dài, nhưng họ không học tập được nhiều điều từ nơi Đức Chúa Trời vì họ không bị hạn chế, gọt dũa, ngăn cản và sửa phạt đủ. Vì vậy, họ không giàu có trước mặt Ngài. Vì lý do đó, chúng ta đừng sợ những khó khăn mình phải đối diện trước mặt Đức Chúa Trời. Mỗi một hoàn cảnh ấy làm cho chúng ta trở nên giàu có. Càng có ít nan đề, chúng ta càng ít có gì dự trữ, và càng ít có lời để chia sẻ cho người khác. Không ai có thể có lời để chia sẻ mà không có kinh nghiệm. Sự giàu có của chúng ta trong Lời và trong sự phục vụ con cái Đức Chúa Trời tương xứng với kinh nghiệm mình đã trải qua. Sự cung ứng của chúng ta đến từ những bài học mình học tập trước mặt Đức Chúa Trời. Giáo lý không thể cho chúng ta những điều ấy; những lời chú giải Kinh Thánh cũng không thể cho chúng ta những điều ấy. Đó là những điều chúng ta học tập khi Thánh Linh dẫn dắt chúng ta trong bước đi hằng ngày của mình.

Vì vậy, tôi hi vọng rằng chúng ta sẽ không chểnh mảng trong kinh nghiệm hằng ngày khi học tập bước theo Đức Chúa Trời. Trong tất cả những thất vọng và ảo tưởng tan vỡ mà mình đối diện, chúng ta hãy nhận biết sự xử lý nghiêm khắc của Chúa

đối với mình. Chúng ta hãy cúi đầu trước mặt Ngài với lòng biết ơn và thờ phượng, nhận biết rằng trong mọi điều ấy, mục đích của Ngài là làm cho chúng ta được giàu có và dẫn chúng ta đến sự dư dật.

Một anh em nọ nghĩ rằng mình rất mạnh mẽ trong đức tin cho đến khi bị ngã bệnh. Sau đó anh bắt đầu học tập ý nghĩa thật sự của đức tin. Nếu chưa bao giờ nghèo nàn, chúng ta không biết cách ngưỡng trông Chúa. Nếu chưa bao giờ đau ốm, chúng ta không biết đức tin. Nếu chưa bao giờ có nan đề, chúng ta không biết sự thờ phượng thật. Nếu không có kinh nghiệm và chưa học tập gì cả, chúng ta vẫn nghèo nàn. Tất cả những ai cố gắng tránh né khó khăn đều là người nghèo nàn. Những ai cầu xin [được sống trong] hoàn cảnh dễ chịu cũng nghèo nàn. Nếu muốn tiến bộ, chúng ta phải cầu xin Chúa cho mình trải qua một số hoàn cảnh. Càng muốn học tập, chúng ta càng phải kinh nghiệm. Hi vọng, đức tin và sự đầu phục của chúng ta đều đến trong những hoàn cảnh khác nhau ấy để gây dựng chúng ta và giúp chúng ta vượt qua. Nếu gặp thêm một hoàn cảnh nào ở bên ngoài, chúng ta sẽ có thêm một yếu tố giàu có thuộc linh nữa ở bên trong. Chúng ta phải nhận biết rằng mỗi một hoàn cảnh chúng ta gặp phải là để dạy dỗ mình một điều gì đó, cho dầu hoàn cảnh ấy có khó khăn bao nhiêu đối với xác thịt chúng ta hoặc mình không thích nó bao nhiêu chăng nữa. Chúng ta phải

cúi đầu thưa rằng: “Đây là cơ hội, cơ hội có một không hai trong cả đời người, cơ hội ngàn năm một thuở! Chúa ơi, con cảm tạ Ngài!”

Quanh chúng ta có nhiều Cơ-đốc-nhân, nhưng một số dường như được che chở khỏi hoạn nạn. Loại anh chị em này có một đời sống rất bình an, yên tĩnh, nhưng chúng ta cảm nhận ngay rằng đức tin, hi vọng và sự tín nhiệm của những thánh đồ này rất nhỏ bé và nghèo nàn.

Vì vậy, tôi hi vọng rằng anh em sẽ lắng nghe những lời thẳng thắn của tôi. Khi gặp thử thách, anh em nên ngược đầu lên ngợi khen Chúa rằng: “Chúa ôi, Ngài đang tạo nên một cơ hội khác trong con để con nhận được sự phong phú nào đó. Mọi sự cộng tác với nhau để đem lại lợi ích. Ngài sẽ tạo nên một điều gì đó trong con mà người khác không có để con có thể cung ứng cho hội-thánh”. Các anh em ơi, đừng bị lừa dối mà suy nghĩ rằng mình có thể rao giảng nhờ nghiên cứu nhiều. Một người có thể giảng, nhưng điều đó không nhất thiết có nghĩa là người ấy sở hữu một linh giàu có. Một người có thể cải tiến sự giảng dạy của mình và làm cho lời giảng của mình phong phú hơn, nhưng điều đó không làm cho người ấy giàu có trong linh.

Phát biểu nhiều lời đầy ý nghĩa và được đầy dẫy Linh là hai điều hoàn toàn khác nhau. Đức Chúa Trời không ngược đãi chúng ta khi ban cho chúng ta thêm thử thách và

nan đề; thật ra Ngài đang đối xử rất tốt với chúng ta. Ngài đã lựa chọn chúng ta và ban ơn cho chúng ta bằng cách cung ứng cho chúng ta cơ hội lớn lao này. Chúng ta phải tìm kiếm điều ấy. Nếu có ánh sáng, chúng ta nên luôn luôn xem xét một điều: Chúng ta đã trải qua bao nhiêu kinh nghiệm trước mặt Chúa? Chúng ta có dự trữ gì không? Chúng ta tự hào bao nhiêu thì không thành vấn đề, sự tự hào của chúng ta không có giá trị gì cả. Nếu chúng ta có điều gì ở bên trong, thì chúng ta có; nếu không có, thì chúng ta không có. Càng muốn lừa dối người khác, người khác sẽ càng biết sự thật về chúng ta. Càng tự hào và càng cố gắng khoác lấy một vẻ bề ngoài tốt đẹp, chúng ta càng phơi bày chính mình. Một khi mở miệng ra, chúng ta phơi bày chính mình. Chúng ta không nên nghĩ là mình có thể lừa dối người khác khi làm cho làn da chúng ta giống Ê-sau mà giọng nói thì giống Gia-cốp. Lượng phong phú thuộc linh tùy thuộc vào lượng kinh nghiệm chúng ta đã trải qua.

Cần Có Kết Quả Chung Cuộc

Thứ ba, kết quả sau cùng là điều cần thiết. Trải qua nhiều kinh nghiệm vẫn chưa đủ. Nếu đã trải qua lượng thời gian cần có và từng trải những kinh nghiệm cần thiết, chúng ta phải hỏi xem có kết quả gì không. Điều này vẫn có thể là một nan đề. Chúng ta phải đạt đến kết quả sau cùng. Nguyên tắc khi thực hiện một cuộc thí nghiệm hóa học

tại trường là: “Thực hiện cho đến khi hoàn tất”. Điều này có nghĩa là chúng ta phải kiên trì trong cuộc thí nghiệm cho đến khi đạt được kết quả. Nhiều lần công việc được thực hiện nhưng không thấu đáo. Nếu công việc không được thực hiện cách triệt để, thì sẽ vô ích. Mọi sự cần phải được trọn vẹn.

Kinh Thánh cho chúng ta thấy rất rõ ràng rằng khi Đức Chúa Trời xử lý một người, Ngài không dễ gì buông ra. Ngài làm công việc cách kỹ lưỡng. Dầu bò bị cướp, cừu và dầy tơ bị thiêu đốt, nhà sụp, hay con cái chết cũng không thành vấn đề. Những vết đau trên thân thể cũng không thành vấn đề. Môi lưỡi phải đau nhức và miệng phải bị hạ xuống tận tro bụi (xin xem Gióp 1:6 — 2:10; 42:1-6). Ngày ấy phải đến. Thư Gia-cơ dùng từ ngữ *kết cuộc* trong 5:11: “...kết cuộc của Chúa ban cho người”. Ở đây chúng ta thấy vấn đề không phải là thử thách thường xuyên, mà vấn đề là Đức Chúa Trời đạt đến mục đích của Ngài qua những thử thách ấy. Các con của Gióp đã chết. Chúng ta có bao nhiêu đứa con để mình có thể chấp nhận cho chúng chết đi? Một người không có nhiều con để chịu mất chúng đi như thế. Đó là một vấn đề rất nghiêm trọng. Gióp nhận được một sự xử lý nặng nề, nhưng ông vẫn nghèo nàn. Chúng ta không nên nghĩ rằng Đức Chúa Trời có thể ban cho chúng ta những thử thách bất tận. Có một chị em chồng qua đời, và chị trở nên một góa phụ. Tuy

nhiên, chị vẫn hời hợt trong những vấn đề thuộc linh. Một ngày kia, sau khi chị làm chứng xong, tôi bị bắt rút bên trong rất nhiều. Tôi thẳng thắn nói với chị: “Chị có một thái độ sai lầm. Đức Chúa Trời cất chông chị đi là một điều rất nghiêm trọng, nhưng chị chưa học được bài học! Một người không có nhiều chông để mà mất đi như thế”. Nhiều người muốn đi lên núi Kuling, nhưng chúng ta không nên nghĩ rằng núi Kuling là danh lam thắng cảnh để tham quan. Kuling là nơi phán xét rất tàn nhẫn. “Bò và chiên” của anh em có thể bị cướp, “nhà cửa” của anh em có thể sụp đổ, và “con cái” của anh em có thể qua đời, nhưng vấn đề có thể vẫn không đến chỗ chung cuộc. Thân thể anh em có thể “đầy mụn nhọt”, nhưng có thể vấn đề vẫn không đến chỗ chung cuộc. Đó là ý nghĩa của tình trạng không có kết quả chung cuộc. Một người phải trải qua nhiều kinh nghiệm, nhưng chỉ có một số hoàn cảnh giới hạn người ấy có thể vượt qua. Nếu một người không học được những bài học mình đã trải qua, người ấy không thể đạt đến đích điểm của Chúa. Điều ấy có nghĩa là Chúa sẽ không đạt được mục tiêu của Ngài. Xin nhớ rằng nếu Chúa không đạt được gì cả, thì chúng ta không dự trữ được nhiều. Nếu đây là trường hợp của mình, chúng ta chỉ phí phạm thì giờ, sự xử lý, sự thử thách và sự sửa trị mà thôi! Đó là một điều đáng sợ. Nhiều người trải qua sự xử lý, nhưng họ trở nên những chiếc bình vỡ nát, vô dụng khi ra khỏi đó. Tình

trạng này cũng giống như [quang cảnh trong] tiệm thợ gốm được nói đến trong Giê-rê-mi 18:4. Sàn nhà đầy những chiếc bình không đạt đến tình trạng thích dụng. Thậm chí những chiếc bình có thể “công bố” mình đã được đưa qua lửa, nhưng chúng vẫn vỡ ra trên sàn nhà.

Vì vậy, chúng ta hi vọng không những mình trải qua đủ thời gian trước mặt Chúa và trải qua đủ kinh nghiệm, nhưng cũng trở nên những chiếc bình đạt đến vinh quang sau khi đã trải qua những kinh nghiệm ấy.

Gióp không những trải qua các kinh nghiệm. Một ngày kia, Đức Chúa Trời thấy thời điểm chung cuộc đã đến. Trong ông có một cấu tạo mới, ông đã thay đổi. Đây là một vấn đề quan trọng hàng đầu. Vấn đề không phải là nhận thêm sự sống, mà là kết cấu sự sống con người với sự sống thần thượng.

Tôi xin tuyên bố một điều mà tôi e rằng người ta thường hiểu lầm: con người cũ không thể thay đổi. Sự thật là Đức Chúa Trời đã đóng đinh con người cũ, và một sự thật khác nữa là Đức Chúa Trời đã đặt sự sống mới trong chúng ta. Nếu Đức Chúa Trời lấy sự sống ấy đi, con người cũ vẫn là con người cũ. Tuy nhiên, Kinh Thánh cũng nói rằng con người có thể được thay đổi, tâm trí có thể được đổi mới, biến đổi (Rô 12:2). Xin nhớ rằng không phải chỉ sự sống mới này trong chúng ta làm cho chúng ta khác với mọi người; chúng ta trở nên khác với mọi người

bởi sự hành động của sự sống mới này trong mình. Khi sống với một người nào đó một thời gian dài, chúng ta bắt đầu giống người ấy. Sau khi sống với Đức Chúa Trời một thời gian dài, thật kỳ lạ nếu chúng ta không thay đổi chút nào. Vì Thánh Linh sống trong chúng ta, chắc chắn phải có một điều gì đó chúng ta học tập nơi Ngài làm cho chúng ta giống Ngài. Đó là sự đổi mới và biến đổi.

Vì vậy, chúng ta hi vọng sẽ học được những bài học của mình và sẽ đạt đến đích. Hi vọng rằng thời gian chúng ta trải qua trước mặt Đức Chúa Trời và những bài học chúng ta học trước mặt Ngài sẽ có kết cuộc. Chúa đặt Linh Ngài trong chúng ta để làm cho chúng ta có thể học tập được các bài học và đạt đến đích. Chỉ khi ấy Chúa mới có thể dùng chúng ta để cung ứng cho người khác. Chúng ta không thể nhận được điều này do đọc hay nghe Phao-lô giảng, mà do học biết Đấng Christ (Êph. 4:20). Không phải chúng ta làm nhiều điều chỉ vì Kinh Thánh nói như vậy. Chúng ta làm vì đã học tập cho chính mình. Chúng ta phải có phẩm chất này trước khi có thể hầu việc Đức Chúa Trời và trước khi lời của chúng ta có thể cung ứng cho người khác.

Ánh Sáng Cũng Cần Thiết

Điều cần yếu sau cùng là ánh sáng. Người giàu có là người nhận được nhiều ánh sáng. Chúng ta không được chỉ học các bài học,

Chúa cũng phải soi sáng trong linh chúng ta để chúng ta thấy những gì mình đang học. Chúng ta không nên chỉ biết rằng một điều gì đó đã xảy ra. Những gì đã xảy ra cần phải được nung đúc thành một sự dạy dỗ trong chúng ta. Đó là cách duy nhất chúng ta có thể chuyển kinh nghiệm của mình thành lời để cung ứng cho người khác. Hoàn cảnh không chỉ xảy ra cho chúng ta. Chúng ta có thể nhận những gì mình đã học và cung ứng cho người khác. Khi ánh sáng đến, chúng ta có thể nói, và lời của chúng ta sẽ cung ứng cho người khác.

Đức Chúa Trời thường xử lý chúng ta mà chúng ta không biết. Tuy nhiên, thỉnh thoảng chúng ta biết. Sự nhận biết này làm cho việc xử lý của Ngài hiệu quả hơn để đạt đến cùng đích của nó. Chúng ta có thể tin và vâng lời nhờ sự soi sáng. Vì vậy, chúng ta có thể nhanh chóng đạt đến mục đích của sự xử lý. Bông trái được sinh ra và trở nên chín. Đó là cùng đích của con người trước mặt Đức Chúa Trời. Loại soi sáng này là thuốc xức mắt được nói đến trong Khải-thị 3:18. Sự soi sáng này làm cho người ta thấy được và chiếu sáng ra.

WatchmanNee

Ân Điển Đặc Biệt Và Ân Điển Dự Trữ

Biến Đổi Bởi Linh

Kinh Thánh: Rô 8:2, 6, 16, 29; 12:1-2, 4-5; 2 Côr. 3:17-18

CHÚNG TA CẦN ĐẶT TÂM TRÍ VÀO LINH

Trong chương này chúng tôi muốn tương giao về việc chúng ta cần biến đổi bởi Linh. Bên trong linh chúng ta có Linh kỳ diệu bao hàm tất cả, nhưng bên ngoài chúng ta có một điều rắc rối kinh khủng. Đó là con người thiên nhiên của chúng ta, là con người thuộc về xác thịt. Nhìn bề ngoài nhiều người có vẻ tốt đẹp, nhưng thật ra không ai tốt đẹp cả. Mọi người đều rắc rối. Dầu có Đấng tuyệt diệu này ở bên trong, nhưng chúng ta vẫn còn con người cũ, bản chất cũ, xác thịt và sự sống thuộc hồn.

Chúng ta có hai lãnh vực để chọn lựa: lãnh vực thuộc về linh và lãnh vực thuộc về xác thịt. Bây giờ điều rất quan trọng là chúng ta phải làm gì với tâm trí của mình. Tâm trí của chúng ta có thể là một tâm trí thuộc về xác thịt, hay có thể là một tâm trí thuộc về linh. Tâm trí đại diện cho con người. Việc chúng ta đứng về phía linh hay về phía xác thịt lệ thuộc vào thái độ của tâm trí chúng ta. Tâm trí đặt vào xác thịt là sự chết, và tâm trí đặt vào linh là sự sống và

sự bình an (Rô 8:6). Ngày nay thái độ của tâm trí chúng ta như thế nào? Tâm trí được đặt để vào linh hay xác thịt?

Trong vườn Ê-đen có ba điều: cây sự sống, cây kiến thức và một con người đứng trước hai cây đó (Sáng 2:8-9). Anh em có nhận biết rằng ngày nay bên trong anh em có ba điều này không? Trước hết anh em có linh, tức Linh thần thượng được hòa lẫn với nhân linh của anh em, cùng với tất cả những điều kỳ diệu của Đức Chúa Trời. Thứ hai, anh em có xác thịt cùng với điều gì đó thuộc Sa-tan. Thứ ba, anh em có tâm trí đại diện cho chính mình. Tâm trí của anh em đang ở đâu? Nếu tâm trí của anh em đặt vào xác thịt, nghĩa là anh em đang đứng cùng với Sa-tan. Nếu tâm trí của anh em hướng về linh, nghĩa là anh em đang đứng về phía Đức Chúa Trời. Vì vậy, ngày nay trọng tâm vấn đề hay điều chính yếu là thái độ của tâm trí.

Bây giờ chúng ta nhận thấy lý do tại sao trong Rô-ma 12:2 vị sứ đồ nói rằng chúng ta cần được biến đổi nhờ sự đổi mới của tâm trí. Trong Rô-ma 8:2 có luật của Linh sự sống. Kế tiếp, trong Rô-ma 8:6 có hai điều có thể xảy ra. Chúng ta có thể đứng về

phía xác thịt hay về phía Linh. Nếu đứng về phía xác thịt, chúng ta sẽ ở trong sự chết. Nếu đứng về phía linh, chúng ta sẽ có sự sống. Rô-ma 8:29 nói rằng chúng ta phải “được đồng hóa theo hình ảnh của Con Ngài”. Nhờ sự đổi mới của tâm trí chúng ta được biến đổi và đồng hóa theo hình ảnh của Đấng Christ. Ngoài ra, nhờ được biến đổi chúng ta sẽ nhận biết rằng ý muốn tốt đẹp, thỏa lòng và hoàn hảo của Đức Chúa Trời là nếp sống Thân Thể được khải thị trong Rô-ma chương 12.

Rô-ma chương 8 bày tỏ rằng chúng ta có luật của Linh sự sống bên trong mình. Nếu đứng về phía luật này, chúng ta sẽ được biến đổi và đồng hóa theo hình ảnh của Đấng Christ. Sau đó Rô-ma chương 12 cho thấy rằng nhờ được biến đổi, chúng ta nhận biết được ý muốn tốt lành của Đức Chúa Trời, ấy là để có một nếp sống Thân Thể. Thế nên, nếp sống hội-thánh là một đời sống biến đổi, một đời sống mà trong ấy Đấng Christ là Linh luôn luôn biến đổi chúng ta.

BIẾN ĐỔI NHỮNG PHẦN BÊ TRONG CHÚNG TA

Chúng ta có thể cảm thấy vài anh em là những anh em tốt. Nhưng đừng cho rằng họ không có nan đề gì cả. Vì chưa được biến đổi, họ có thể là những anh em rất rắc rối. Họ tốt đẹp nhưng rất thiên nhiên. Một người trong họ có thể nhanh nhẹn một cách thiên nhiên, và một người khác thì sinh ra đã tử mỉ. Một người

thì rất nhanh nhẹn, còn người kia thì quan tâm quá đáng về chi tiết. Trên thực tế vì họ đã có Đấng Christ bên trong nên đương nhiên họ là các chi thể của Thân Thể. Nhưng con người thiên nhiên của họ không có phần trong Thân Thể.

Đương nhiên nan đề không do nơi Đấng Christ ở bên trong nhưng nằm trong việc họ còn quá thiên nhiên bên ngoài. Khi một người mau mắn theo tính thiên nhiên và một người tử mỉ theo tính thiên nhiên đến với nhau để cùng hầu việc Chúa, họ sẽ có những nan đề với nhau. Đây không có nghĩa là Đấng Christ bên trong người này chống chọi với Đấng Christ bên trong người kia. Nhưng có nghĩa là người mau mắn đang chống đối người tử mỉ. Cả hai đều là các chi thể của Đấng Christ, nhưng cả hai còn là con người. Họ tốt đẹp, nhưng tốt đẹp trong nhân tính, tốt đẹp một cách thiên nhiên. Đó là nan đề.

Thế nên, chúng ta cần được biến đổi trong những phần bên trong của mình qua Linh. Ngay lúc chúng ta được cứu rồi, Chúa Giê-su với tư cách là Linh của sự sống vào trong chúng ta như là một luật điều chỉnh những phần bên trong chúng ta. Một luật cho nhiều phần nghĩa là một luật với nhiều chức năng. Khi Linh như một luật lan tỏa vào tâm trí chúng ta, Ngài trở nên luật của tâm trí, điều chỉnh những tư tưởng và cách suy nghĩ của chúng ta. Khi Ngài lan tỏa vào tình cảm chúng ta, Ngài trở nên

luật của tình cảm, điều chỉnh và chi phối những điều chúng ta thích và không thích. Khi Ngài lan tỏa vào ý chí chúng ta, Ngài trở nên luật của ý chí, điều chỉnh và chi phối những quyết định của chúng ta. Vậy, một luật trở nên ba loại luật. Nhưng thật ra, chúng không phải là ba luật mà là ba chức năng của một luật.

Khi Linh với tư cách là luật, điều chỉnh chúng ta ở những phần bên trong, chúng ta sẽ được biến đổi. Mức độ chúng ta được biến đổi tùy thuộc vào mức độ chúng ta sẵn lòng muốn được Ngài điều chỉnh. Nếu chúng ta sẵn lòng để Ngài điều chỉnh tâm trí mình, tâm trí chúng ta sẽ được biến đổi. Điều ấy có nghĩa là tâm trí chúng ta sẽ được Ngài lan tỏa và thâm thấu bằng chính Ngài. Tâm trí chúng ta sẽ được đẩy dẩy Đấng Christ. Tư tưởng và cách suy nghĩ của chúng ta cũng sẽ đẩy dẩy Đấng Christ.

Nếu chúng ta để Ngài điều chỉnh tình cảm mình, Ngài sẽ lan tỏa vào tình cảm của chúng ta. Sau đó những ước muốn, sở thích của chúng ta sẽ đẩy dẩy Đấng Christ. Điều này có nghĩa là chúng ta được biến đổi trong tình cảm của mình. Bất cứ những gì chúng ta thích hay khao khát sẽ có hình ảnh Đấng Christ, sẽ biểu lộ Đấng Christ. Hơn thế nữa, nếu chúng ta để Ngài chi phối, cai trị ý chí mình, ý chí chúng ta sẽ được Ngài chiếm hữu và được đẩy dẩy Ngài. Rồi bất cứ những gì chúng ta quyết định sẽ có hương vị của Đấng

Christ. Đây là sự biến đổi các phần bên trong chúng ta bởi Linh kỳ diệu. Ngài là luật của Linh sự sống bên trong, đang sống động, chuyển động, hành động, soi sáng, tỏa sáng, điều chỉnh, cai trị và chi phối bên trong chúng ta.

HỌC TẬP TRỞ NÊN CƠ-ĐỐC-NHÂN BÊN TRONG, ĐỂ ĐƯỢC BIẾN ĐỔI TỪ BÊN TRONG, HẦU THỰC HÀNH NẾP SỐNG HỘI-THÁNH

Anh chị em ơi, tôi ngưỡng trông Chúa để mắt chúng ta có thể được mở ra thấy rằng đối với chúng ta, là những Cơ-đốc-nhân, vấn đề không phải là thay đổi những điều bên ngoài. Không phải là trước kia chúng ta có lòng căm ghét nhưng nay chúng ta cố gắng nuôi dưỡng lòng thương yêu vì chúng ta được dạy dỗ rằng sự căm ghét là không tốt. Không phải là trước kia chúng ta có lòng kiêu ngạo nhưng nay chúng ta cầu nguyện Chúa ban cho mình lòng khiêm nhường vì chúng ta được dạy dỗ rằng lòng kiêu ngạo làm tổn thương, gây hư hại và phá hỏng nhiều điều. Cũng không phải là trước kia chúng ta dễ nổi nóng, nhưng nay chúng ta đã học được tánh nhẫn nại vì chúng ta đã tìm ra trong sách Châm-ngôn rằng sự kiên nhẫn thì đáng ước ao và có ích lợi.

Chúng ta có thể có những thay đổi bên ngoài, còn bên trong thì sao? Phương cách của con người, của tôn giáo và của Cơ-đốc-giáo là cải thiện hành vi và phẩm hạnh của con người. Tuy

nhiên sự cứu rỗi của Chúa là biến đổi chúng ta từ bên trong. Ngài muốn lan tỏa từ chính trung tâm của chúng ta, đâm thấm và thấm thấu tất cả các phần bề trong chúng ta bằng chính Ngài. Qua đó chúng ta sẽ được biến đổi từ bên trong. Rồi chúng ta sẽ không cần phải loại bỏ những điều rắc rối bên ngoài. Bởi sự trưởng thành và tăng trưởng của sự sống bề trong, tất cả những điều rắc rối bên ngoài tự động sẽ rơi rụng hết. Sự sống để thực hành nếp sống hội-thánh là sự sống biến đổi nhờ Linh.

Khi anh em được Đấng tuyệt diệu này biến đổi, nhiều lúc anh em kinh nghiệm được hiệu lực sự chết bao-hàm-tất-cả của Đấng Christ trên thập tự giá. Một điều gì đó bên trong tiêu diệt sự ham muốn, động cơ, ý định của anh em. Đôi lúc khi đang được biến đổi, anh em cảm nhận được sự giải phóng, sự tự do và sự vinh hóa. Có một điều gì đó bên trong làm anh em muốn la lớn “Ha-lê-lu-gia!” Và đôi khi đang được biến đổi, anh em cảm nhận sự cai trị, quyền thủ lãnh và quyền làm chủ của Đấng Christ. Anh em cảm nhận rằng chính Đấng Christ đang ngồi trên ngai, và Ngài là vị Vua thật sự đối với anh em. Hơn nữa anh em cảm nhận rằng mình đang cai trị với Ngài, và anh em là người đồng trị với Ngài trong vương quyền. Một mặt anh em được Ngài cai trị và chi phối. Mặt khác, anh em cùng cai trị và đồng ngồi trên ngai với Ngài. Nhiều khi anh em cảm nhận thần

tính, nhân tính và cuộc sống làm người của Chúa ở bên trong mình. Anh em có cảm giác sâu xa bên trong rằng những gì Chúa là, những gì Chúa có và những điều Chúa đã thực hiện được trở thành hiện thực bên trong anh em.

Nếp sống hội-thánh là chính Đấng Christ như Linh lan tỏa ra, đâm thấm và biến đổi chúng ta. Khi hoàn toàn được biến đổi và đầy dẫy Đấng Christ, chúng ta sẽ trở nên những chi thể sống động, chân chính và thực tiễn của Đấng Christ. Sau đó việc liên kết, nối chặt và xây dựng với nhau là điều dễ dàng. Đây là việc được xây dựng không phải bằng những điều thiên nhiên như gỗ, cỏ khô và rơm rạ, nhưng bằng những điều đã được biến đổi như vàng, bạc và các loại đá quý (1 Côr. 3:12). Hội-thánh không được thành lập bằng cách tổ chức, thảo luận và bầu cử người làm chủ tịch, thư ký và thủ quỹ. Đó là một tổ chức tôn giáo. Hội-thánh thì hữu cơ, là một điều tăng trưởng trong sự sống.

Để có nếp sống hội-thánh, chúng ta cần đi đến thập tự giá và quan tâm đến Đấng Christ, là Linh kỳ diệu bên trong mình. Chúng ta cần chăm sóc cảm giác, sự hướng dẫn, sự soi sáng và sự ghi nhận bề trong. Nếu chúng ta đi đến thập tự giá và nhận biết Đấng Christ bên trong, chúng ta sẽ được sáng tỏ. Tất cả nan đề đều được giải quyết nhờ thập tự giá. Đây là lý do tại sao trong 1 Cô-rin-tô

XIN XEM TIẾP TRANG 31

MỤC ĐÍCH CỦA ĐỨC CHÚA TRỜI
ĐƯỢC HOÀN THÀNH NHỜ
SỰ LỚN LÊN CỦA

CÂY SỰ SỐNG

bên trong chúng ta

Kinh Thánh: Math. 13:3, 8; Giảng 3:5;
Lu 17:21; Ga 5:22; Thi 34:8; 1 Phi 2:2-3;
3:7; 2 Phi 1:3-4; Công 5:20; Rô 5:10, 21

**THỎA ĐÁP NHỮNG ĐÒI HỎI
VỀ VINH QUANG, SỰ THÁNH
KHIẾT, VÀ SỰ CÔNG CHÍNH
CỦA ĐỨC CHÚA TRỜI ĐỂ
VUI HƯỞNG ĐỨC CHÚA TRỜI
TAM NHẤT**

Ý định của Đức Chúa Trời là truyền chính Ngài vào trong chúng ta làm sự sống của chúng ta dưới dạng thực phẩm; điều này được thực hiện bằng cách chúng ta ăn Ngài. Nhưng con người đã sa ngã. Vì sự sa ngã ấy, loài người đã liên hệ với Sa-tan, là thế lực gian ác của sự tối tăm. Tất cả những điều tiêu cực trong vũ trụ liên hệ đến loài người đều là vì sự sa ngã của con người. Trước khi loài người được tạo dựng thì Sa-tan, sự tăm tối của Sa-tan, và vương quốc xấu xa của hắn đã có sẵn, nhưng loài người không liên hệ gì đến những điều tiêu cực ấy cả. Qua sự sa ngã, Sa-tan đã đem tất cả những điều tiêu cực này đến với loài người, là

những điều đối nghịch với vinh quang, sự thánh khiết và sự công chính của Đức Chúa Trời. Vinh quang, sự thánh khiết và sự công chính của Đức Chúa Trời không cho phép loài người sa ngã được chạm đến Đức Chúa Trời. Tuy nhiên, sự chết bao-hàm-tất-cả của Đấng Christ đã giải quyết và cất đi mọi điều tiêu cực này. Hơn nữa, qua sự chết và sự sống lại của Ngài, Đấng Christ đã trở nên Linh ban-sự-sống. Ngài đã chuẩn bị chính mình sẵn sàng để chúng ta vui hưởng. Đức Chúa Trời Tam Nhất được hiện thân trong Đấng Christ, mà Đấng Christ được thực tại hóa là Linh ban-sự-sống, là kết quả chủ yếu của tất cả những công tác Đấng Christ đã hoàn thành.

Đền tạm của Cựu Ước bày tỏ cho chúng ta thấy rằng Đức Chúa Trời Tam Nhất là để chúng ta vui hưởng. Đền tạm có ba phần, ấy là hành lang (sân ngoài), Nơi Thánh và Nơi Chí Thánh. Tại hành lang có sự công chính của Đức Chúa Trời; tại Nơi Thánh có sự thánh khiết của Đức Chúa Trời; và tại Nơi Chí

Thánh có vinh quang của Đức Chúa Trời. Nếu muốn vượt qua hành lang, anh em phải thỏa đáp các đòi hỏi về sự công chính của Đức Chúa Trời; nếu muốn vào trong Nơi Thánh, anh em phải thỏa đáp các đòi hỏi về sự thánh khiết của Đức Chúa Trời; và nếu muốn bước vào Nơi Chí Thánh, anh em phải thỏa đáp các đòi hỏi về vinh quang của Đức Chúa Trời. Trong Nơi Chí Thánh là chính Đức Chúa Trời. Rương chứng cớ (hay hòm bằng chứng) chính là hiện thân của Đức Chúa Trời và bên trong rương là ma-na giấu kín tượng trưng cho Đức Chúa Trời là sự vui hưởng của chúng ta. Vào phần cuối của Khải thị thần thượng, Giê-ru-sa-lem Mới được gọi là đền tạm của Đức Chúa Trời (Khải 21:2-3). Đền tạm này là kết quả tối hậu, chủ yếu và tổng thể của tất cả công việc Đức Chúa Trời trong vũ trụ này. Bao gồm trong đền tạm này là sự xưng công chính tại hành lang, sự thánh hóa tại Nơi Thánh và sự vinh hóa tại Nơi Chí Thánh.

XUNG CÔNG CHÍNH, THÁNH HÓA VÀ VINH HÓA LÀ VÌ SỰ SỐNG THÂN THỂ

Sách Rô-ma cũng bao gồm những bước về sự xưng công chính, sự thánh hóa, và sự vinh hóa để thỏa đáp các đòi hỏi về sự công chính, sự thánh khiết và vinh quang của Đức Chúa Trời. Bước đầu tiên về sự xưng công chính là từ Rô-ma 1:1 đến 5:11. Phần này của sách Rô-ma cho biết rằng chúng ta là tội lỗi và ở

dưới sự định tội của Đức Chúa Trời, nhưng nhờ huyết của Giê-su, chúng ta đã được xưng công chính. Từ 5:12 đến 8:13 bàn về sự thánh hóa, và 8:14-39 nói đến sự vinh hóa. Trước hết, Đức Chúa Trời kể chúng ta là công chính, và sau đó, Ngài hành động để thánh hóa chúng ta. Được thánh hóa nghĩa là được hòa lẫn với Đức Chúa Trời. Càng được hòa lẫn với Đức Chúa Trời, anh em càng được thánh hóa. Theo bức tranh về đền tạm, tất cả bốn mươi tám tấm ván đều được thếp vàng. Được thánh hóa nghĩa là được thếp bởi Đức Chúa Trời và bằng Đức Chúa Trời. Đức Chúa Trời không chỉ kể chúng ta là công chính, nhưng còn đặt chúng ta vào trong Đấng Christ. Đức Chúa Trời đã làm chúng ta đồng nhất với Đấng Christ, đã tháp chúng ta vào Đấng Christ, và đã khiến Đấng Christ làm một với chúng ta. Chúng ta bây giờ đang ở trong Đấng Christ. Trong Rô-ma chương 8, Linh được nói đến là Linh của sự sống (c. 2). Đấng Christ là Linh, và Linh này là Linh sự sống. Ngài ở trong anh em, anh em ở trong Ngài, và anh em phải học tập không sống bởi chính mình nhưng sống bởi Ngài và trong Ngài. Sống bởi Linh sự sống và sống trong Linh sự sống là ở trong tiến trình của sự thánh hóa. Sự thánh hóa nghĩa là được hòa lẫn với bản chất thần thượng. Chỉ Đấng Christ trong bản chất thần thượng của Ngài là thánh khiết. Rô-ma 8:14-39 nói rằng sau khi được xưng công chính và thánh hóa, chúng ta sẽ được vinh hóa.

Rô-ma chương 9—11 là phần được viết xen vào nói đến sự lựa chọn của Đức Chúa Trời. Chương mười hai đến chương mười sáu bày tỏ về nếp sống Thân Thể. Vậy, sách Rô-ma mặc khải về đền tạm của Đức Chúa Trời. Sự xưng công chính bởi sự cứu chuộc của Đấng Christ thì ở hành lang, sự thánh hóa thì ở trong Nơi Thánh, và sự vinh hóa thì ở trong Nơi Chí Thánh. Nếp sống hội-thánh là sự hòa lẫn giữa Đức Chúa Trời Tam Nhất với tuyển dân của Ngài. Ba giai đoạn về sự xưng công chính, sự thánh hóa và sự vinh hóa thể hiện nếp sống hội-thánh, là nếp sống Thân Thể. Nếp sống hội-thánh là Đức Chúa Trời Tam Nhất (Đức Chúa Trời là nguồn được hiện thân trong Đấng Christ và được thực tại hóa với tư cách là Linh) được hòa lẫn với tuyển dân của Ngài. Tuyển dân này được xưng công chính, thánh hóa, vinh hóa và xây dựng với nhau để hình thành đền tạm, là Thân Thể, tức hội-thánh. Lễ thật này là hạt giống (nguồn gốc) của tất cả những điều liên hệ đến mục đích của Đức Chúa Trời.

ĐẤNG CHRIST NHƯ HẠT GIỐNG CỦA SỰ SỐNG LÀ HẠT GIỐNG CỦA VƯƠNG QUỐC, HỘI THÁNH, NẾP SỐNG CƠ ĐỐC VÀ CHỨC VỤ CƠ ĐỐC

Cùng với mục đích của Đức Chúa Trời có vương quốc, hội-thánh, nếp sống, bước đi hay hành vi Cơ-đốc, và công tác, sự

phục vụ hay chức vụ Cơ-đốc. Cùng với vương quốc của Đức Chúa Trời, hội-thánh của Đấng Christ, và chức vụ Cơ-đốc có một hạt giống. Hạt giống của sự sống liên hệ đến mọi sự thuộc về mục đích của Đức Chúa Trời.

Vương Quốc

Một số giáo sư dạy Kinh Thánh xem vấn đề vương quốc chỉ là một lễ thật về thời đại. Nhưng chúng ta cần thấy rằng trước hết trong Ma-thi-ơ vương quốc được ví như một hạt giống gieo xuống đất (Math. 13:3; so sánh với Mác 4:26). Hạt giống này là Đấng Christ, hiện thân của Đức Chúa Trời Tam Nhất. Làm thế nào Đấng Christ thánh khiết, là chính hiện thân thần thượng của Đức Chúa Trời, có thể được gieo vào trong chúng ta trong khi chúng ta là tội lỗi, liên hệ rất nhiều với Sa-tan, và hoàn toàn, tuyệt đối liên hệ đến tất cả những điều tiêu cực trong cõi vũ trụ? Trước khi Ngài vào trong chúng ta, hạt giống này đã trải qua sự chết và sự sống lại. Ngài đã chuẩn bị một chỗ trong Cha và đã mở đường để chúng ta được đem vào trong Cha. Hạt giống này đã hoàn tất bất cứ những gì cần thiết để Ngài có thể vào trong chúng ta. Từ hạt giống này vương quốc sẽ được lớn lên.

Trong Ma-thi-ơ chương 13 có bảy ẩn dụ liên hệ đến vương quốc. Trong bảy ẩn dụ ấy có hạt giống là Đấng Christ được gieo vào trong chúng ta để lớn lên trong chúng ta, và kẻ thù Sa-tan xuất hiện để thực

hiện những gì hẳn có thể làm được hầu ngăn trở và phá hỏng sự tăng trưởng của hạt giống này. Đích nhắm của Sa-tan là ngăn trở hạt giống này lớn lên vì sự tăng trưởng của hạt giống này sẽ đem vương quốc đến. Trong Ma-thi-ơ chương 13, hạt giống được gieo, và sau đó hạt giống ấy tăng trưởng nhờ đất tốt để sinh ra bông trái. Ngoài ra, trong bầy ẩn dụ ấy có một cửa báu được giấu kín trong ruộng (c. 44) và các viên ngọc trai cũng được đề cập đến (cc. 45-46). Những điều này tượng trưng cho sự biến đổi của sự sống. Vậy, vương quốc là điều gì đó thuộc sự sống và thuộc sự vui hưởng Đức Chúa Trời như cây sự sống vì sự biến đổi của sự sống.

Giăng 3:5 chép: “Nếu người nào chẳng bởi nước và Thánh Linh mà sanh, thì không thể vào nước (hay: vương quốc) Đức Chúa Trời được”. Vương quốc của Đức Chúa Trời là một vấn đề thuộc sự sống. Anh em phải nhận lãnh Đức Chúa Trời là cây sự sống để có phần trong vương quốc của Đức Chúa Trời. Sự tương giao của chúng ta trong chương này bày tỏ rằng tất cả những điều liên hệ đến Đức Chúa Trời và mục đích của Ngài đều là vấn đề vui hưởng Đức Chúa Trời là sự sống. Thậm chí vương quốc của Đức Chúa Trời cũng là vấn đề vui hưởng Đức Chúa Trời là cây sự sống. Từ sự sống này, vương quốc của Đức Chúa Trời sẽ lớn lên và tăng trưởng ra bên ngoài. Hạt giống của vương quốc là chính Đức Chúa Trời Tam Nhất như cây

sự sống được trồng vào trong chúng ta. Vương quốc là sự tăng trưởng của cây sự sống đã được trồng vào trong chúng ta. Trong Lu-ca chương 17, Chúa Giê-su nói với người Pha-ri-si rằng: “Nước (hay: vương quốc) Đức Chúa Trời ở trong (hay: giữa vòng) các ngươi” (c. 21). Chúa Giê-su đã mặc khải rằng vương quốc của Đức Chúa Trời chính là Cứu Chúa, là Đấng ở giữa vòng những người Pha-ri-si khi Ngài bị họ chất vấn. Vương quốc là Chúa ở giữa chúng ta và bên trong chúng ta.

Hội Thánh

Chúng ta cần thấy rằng hội-thánh cũng là sự tăng trưởng của cây sự sống được trồng vào trong chúng ta. Càng vui hưởng Đấng Christ là cây sự sống thì yếu tố, thực tại của hội-thánh sẽ càng được phát triển. Chúng ta càng tăng trưởng trong Đấng Christ, hội-thánh sẽ càng được thành hình. Vậy, hội-thánh là kết quả của cây sự sống đang tăng trưởng bên trong chúng ta.

Nếp Sống Cơ-Đốc

Bây giờ chúng ta cần xem xét bước đi hay nếp sống Cơ-đốc là gì. Ga-la-ti 5:22 nói đến bông trái của Linh là kết quả của cây sự sống bên trong chúng ta. Kết quả của cây sự sống bên trong chúng ta là bước đi hay nếp sống hằng ngày của Cơ-đốc-nhân. Bước đi Cơ-đốc, nếp sống Cơ-đốc, phẩm hạnh, hành vi Cơ-đốc không phải là sự biểu diễn có tính cách tôn giáo nhưng phải là

điều gì đó thần thượng và thuộc linh, điều gì đó thuộc về Linh của Đức Chúa Trời.

Khi còn trẻ, tôi được các giáo sĩ dạy rằng Cơ-đốc giáo là một tôn giáo của tình yêu thương, và Cơ-đốc-nhân chúng ta phải yêu thương những người khác. Tại trường tôi học có vài thầy giáo là học trò của Khổng Tử. Họ so sánh những sự dạy dỗ của Kinh-thánh với những sự dạy dỗ từ các sách cổ điển của Khổng Tử. Họ nói rằng những sự dạy dỗ của Khổng Tử về mặt đạo đức trội hơn nhiều so với những sự dạy dỗ của Kinh-thánh, và họ có thể chứng minh điều ấy. Khó mà tranh cãi với lập luận hợp lý của họ. Tôi rất là bối rối. Được sinh ra là người Hoa, tôi nghĩ rằng mình không cách nào có thể tiếp nhận Cơ-đốc giáo vì những sự dạy dỗ của Khổng Tử dường như tốt hơn. Khi được cứu, tôi nhận thấy rằng cho dầu những sự dạy dỗ của Khổng Tử có tốt đẹp đến đâu, nhưng trong những điều ấy vẫn không có khái niệm về sự cứu chuộc. Tôi thích tiếp nhận Đấng Christ vì với Đấng Christ có huyết cứu chuộc. Những năm về sau tôi nhận thấy sâu xa hơn rằng với Đấng Christ không chỉ có huyết cứu chuộc nhưng còn có sự sống thần thượng.

Đối với bước đi Cơ-đốc, nếp sống Cơ-đốc, phẩm hạnh Cơ-đốc thì không phải chỉ là vấn đề thuộc về hành vi đúng đắn, nhưng hơn nữa, đó là vấn đề thuộc về sự sống. Là những

Cơ-đốc-nhân, chúng ta không những phải yêu thương người khác mà còn phải sống-bày-tỏ Đấng Christ là tình yêu thương. Chúng ta không chỉ khiêm nhường nhưng còn phải sống bày tỏ Đấng Christ là sự khiêm nhường. Đồng được đánh bóng có thể chiếu sáng hơn một thỏi vàng, nhưng bản chất của chúng hoàn toàn khác nhau. Chúng ta không chỉ yêu thương, bày tỏ sự khiêm nhường hay kiên nhẫn đối với những người khác cách bề ngoài. Chúng ta đang sống bày tỏ Đấng Christ. Phẩm hạnh, nếp sống, hành vi, bước đi của chúng ta phải là kết quả của Đấng Christ, là trái của Thánh Linh từ bên trong mình. Khi Thánh Linh sống trong chúng ta và chúng ta sống bởi Ngài thì những trái của Linh sẽ sinh ra. Trái này là bước đi Cơ-đốc, hành vi Cơ-đốc của chúng ta và hoàn toàn khác hẳn với những sự dạy dỗ của Khổng Tử.

Bất kể những sự dạy dỗ của Khổng Tử có tốt đẹp đến đâu đi nữa, chúng không bao giờ có thể sinh ra điều thần thượng hay thánh khiết. Chúng không bao giờ có thể truyền bản chất thần thượng, thánh khiết của Đức Chúa Trời vào trong anh em. Nhưng trong bước đi Cơ-đốc, nếp sống Cơ-đốc của chúng ta phải có bản chất thần thượng. Bước đi Cơ-đốc không phải là một loại nếp sống được sửa chữa, điều chỉnh, dạy dỗ và rèn luyện bởi những lời giáo huấn tốt nhất của các triết gia. Nếp sống Cơ-đốc là điều gì đó tuôn ra từ bên trong chúng ta bởi chúng ta nhận lấy Đấng Christ

là sự sống, bởi chúng ta sống trong Thánh Linh. Chúng ta phải cho hạt giống của sự sống đã được gieo vào trong chúng ta có cơ hội lớn lên và từ chúng ta tăng trưởng ra ngoài.

Chức Vụ Cơ-Đốc

Hơn nữa, sự phục vụ Cơ-đốc, chức vụ Cơ-đốc phải là sự tuôn trào của sự sống bên trong. Chúng ta không chỉ làm việc, nhưng công tác của chúng ta phải là sự tuôn trào sự sống thần thiêng từ bên trong. Hạt giống của công tác, hạt giống của chức vụ, hạt giống của sự phục vụ phải là Đấng Christ tổng-bao-hàm. Nếu Đấng Christ này là hạt giống của công việc chúng ta thì công tác Cơ-đốc của chúng ta sẽ được cách mạng hóa. Công tác đúng đắn là trước hết Đấng Christ được gieo vào trong chúng ta như một hạt giống. Sau đó chúng ta phải để Đấng Christ lớn lên và tuôn tràn ra. Sự tuôn tràn Đấng Christ ra là công tác, sự phục vụ, chức vụ. Công tác không phải là vấn đề chúng ta có thể thực hiện và hoàn thành bao nhiêu điều, nhưng là vấn đề chúng ta có thể sống bày tỏ, tuôn tràn Đấng Christ ra bao nhiêu.

Đấng Christ là hạt giống của vương quốc, hạt giống của hội-thánh, hạt giống của bước đi Cơ-đốc, và hạt giống của sự phục vụ Cơ-đốc. Đấng Christ là hạt giống của mọi sự liên hệ đến mục đích của Đức Chúa Trời. Bất kể chúng ta có ân tứ gì hay chúng ta là loại ân tứ nào đối với Thân Thể, chúng ta phải nhận biết

rằng công tác, chức vụ của mình phải là công tác, chức vụ có Đấng Christ là hạt giống được gieo vào trong chúng ta để tăng trưởng bên trong và tuôn tràn ra từ bên trong mình hầu cung ứng Đấng Christ cho những người khác. Nguyên Chúa giúp chúng ta nhận biết ý nghĩa của việc Đấng Christ là hạt giống trong vương quốc, trong nếp sống hội-thánh, trong bước đi hằng ngày và trong công tác của chúng ta.

ĐẤNG CHRIST NHƯ HẠT GIỐNG SỰ SỐNG, LÀ HẠT GIỐNG CỦA MỌI ĐIỀU LIÊN QUAN ĐẾN MỤC ĐÍCH CỦA ĐỨC CHÚA TRỜI

Chúng ta cần xem một số câu Kinh Thánh bày tỏ rằng Đấng Christ như hạt giống của sự sống là hạt giống của mọi điều liên quan đến mục đích của Đức Chúa Trời. Thi-thiên 34:8 chép: “Khá nếm thử xem Đức Giê-hô-va tốt lành dường bao!” Chúng ta phải nếm Chúa chứ không phải chỉ biết Ngài. Kế đến, 1 Phi-e-rơ 2:2-3 chép: “Hãy ham thích sữa thuộc linh tinh khiết như con đò mới đẻ, hầu cho anh em nhờ đó lớn lên mà đạt đến sự cứu rỗi, nếu anh em thật đã nếm Chúa là nhân từ (hay: tốt lành)”. Người mẹ cho con sơ sinh mình bú sữa để chúng có thể tăng trưởng. Cách tốt nhất để giúp các tín đồ mới tăng trưởng là cho họ ăn. Chỉ dạy dỗ suông thì dễ, nhưng cho ăn mới khó. Những đứa bé sơ sinh cần uống sữa để có thể lớn lên. Chúng ta có thể nếm Chúa và hưởng vị của Ngài thì

dễ chịu và ngon ngọt. Nếu đã nếm Ngài, chúng ta sẽ khao khát sữa bò dưỡng trong lời của Ngài.

1 Phi-e-rơ 3:7 chép: “Hỡi người làm chồng, cũng vậy, hãy theo sự tri thức mà ở với vợ mình, kính nể nàng như khí mạnh mỏng mảnh hơn, mà vẫn đồng thừa thọ ân điển của sự sống”. Ân điển của sự sống tức Đức Chúa Trời là sự sống và nguồn cung ứng sự sống cho chúng ta trong Thân Cách Tam Nhất của Ngài — Cha là nguồn sự sống, Con là đường dẫn sự sống, và Linh là dòng chảy sự sống tuôn chảy trong chúng ta cùng với Con và Cha (1 Giăng 5:11-12; Giăng 7:38-39; Khải 22:1). Tất cả các tín đồ là những người thừa kế ân điển này. Ân điển của sự sống là cây sự sống, tức Đức Chúa Trời Tam Nhất. Các bình chứa thuộc phái nữ yếu đuối hơn là những người đồng thừa kế ân điển của sự sống, tức cây sự sống.

2 Phi-e-rơ 1:3-4 chép: “Vả, thần năng của Ngài đã ban cho chúng ta mọi sự quan hệ đến sự sống và sự kính kien (hay: tin kính), bởi sự thông biết Đấng đã lấy chính vinh hiển và mỹ đức của Ngài mà gọi chúng ta. Cũng bởi đó Ngài đã ban cho chúng ta lời hứa rất quý báu quá lớn, hầu cho nhờ đó anh em được dự phần thần tánh, vì đã thoát khỏi sự hư nát của thế gian do tư dục mà ra”. Sự sống là hạt giống; sự tin kính là bông trái. Sự sống là điều gì ở bên trong; sự tin kính là điều gì ở bên ngoài. Trở thành những người dự phần vào bản chất thần thượng

nghĩa là làm những người ăn cây sự sống.

Trong Công-vụ 5:20, một thiên sứ của Chúa đã nói với Phi-e-rơ: “Hãy đi, đứng tại đền thờ mà giảng cho dân chúng cả lời của Sự sống này”. “Sự sống này” nghĩa là gì? Đây là sự sống mà Phi-e-rơ đang vui hưởng. Thiên sứ bảo Phi-e-rơ hãy cung ứng sự sống mà ông đang vui hưởng cho dân chúng. Sự sống này là sự sống thần thượng được Phi-e-rơ rao giảng, cung ứng và sống mà nhờ đó chiến thắng sự bất bố, hăm dọa và sự cầm tù của các nhà lãnh đạo Do-thái. Lời ấy cho thấy rằng đời sống và công tác của Phi-e-rơ đã làm cho sự sống thần thượng trở nên rất thật và hiện hữu trong hoàn cảnh của ông đến nỗi ngay cả thiên sứ cũng nhìn thấy và chỉ ra điều ấy. Lời của sự sống này không phải là *logos* mà là *rhema*, là lời hiện tại, sống động và thực tiễn. Điều Phi-e-rơ được truyền nói ra không phải là sự dạy dỗ có tính cách giáo lý nhưng là lời hiện tại, sống động và thực tiễn liên quan đến sự sống mà ông đang vui hưởng.

Rô-ma 5:10 chép: “Vì nếu đang khi chúng ta còn là kẻ thù nghịch mà đã được hòa lại với Đức Chúa Trời bởi sự chết của Con Ngài, thì huống chi nay đã được hòa lại rồi, lại sẽ nhờ sự sống của Con ấy mà được cứu càng hơn là dường nào”. Chúng ta đã được giải hòa bởi sự chết của Ngài, và chúng ta sẽ được cứu trong sự sống của Ngài. Tôi đã được giải

hòa với Đức Chúa Trời qua sự chết của Đấng Christ, nhưng bây giờ tôi đang ở trong tiến trình được cứu rỗi trong sự sống của Ngài. Phần đầu của sách Rô-ma nói đến việc được giải hòa bởi sự chết của Ngài. Phần thứ hai nói đến việc được cứu rỗi trong sự sống của Ngài, tức sự sống phục sinh.

Rô-ma 5:21 chép: “Như tội lỗi đã nhưn sự chết mà làm vua thể nào, thì ân điển cũng phải nhưn sự công nghĩa mà làm vua thể ấy, để dẫn đến sự sống đời đời bởi Giê-su Christ, Chúa chúng ta”. Ân điển trị vì như một vì vua để chúng ta có thể vui hưởng sự sống đời đời cách vương giả. Một lần nữa sự sống này là Đức Chúa Trời Tam Nhất như cây sự sống. Trong Rô-ma chương 5—8, điều được nhấn mạnh là cây sự sống. Rô-ma 8:2 chép: “Vì luật của Thánh Linh của sự sống trong Christ Giê-su đã buông tha tôi khỏi luật của tội lỗi và sự chết”. Linh sự sống là Đức Chúa Trời Tam Nhất như cây sự sống. Khi vui hưởng Ngài, chúng ta sẽ nhận biết sự cứu rỗi trọn vẹn, sự giải cứu trọn vẹn. Cây sự sống, Linh sự sống, Linh ban-sự-sống này là cội rễ, là hạt giống, là thực tại và là điểm chủ yếu của tất cả những điều thuộc linh và tất cả những điều quan hệ đến mục đích của Đức Chúa Trời. Do đó, tất cả chúng ta phải học tập cách nuôi mình bằng cây sự sống này.

Witness Lee
Cây Sự Sống, chương 10

BIẾN ĐỔI BỞI LINH

TIẾP THEO TRANG 23

2:2 sứ đồ Phao-lô nói với các tín đồ rằng ông quyết định không biết bất cứ điều gì giữa vòng họ ngoại trừ Đấng Christ và Đấng bị đóng đinh này. Nếp sống hội-thánh là một sự sống biến đổi, chứ không phải là một sự sống thiên nhiên. Ấy là chính Đấng Christ, không phải như một giáo lý không kinh nghiệm được mà là một Linh có thể kinh nghiệm được đang sống bên trong chúng ta.

Chúng ta hãy học tập làm một Cơ-đốc-nhân bề trong, chứ đừng làm một Cơ-đốc-nhân bề ngoài. Đừng cố gắng thay đổi chính mình một cách bề ngoài. Đó là điều giả tạo. Anh em phải được biến đổi từ bên trong để trở nên một chi thể sống động của Thân Thể; sau đó anh em sẽ nhận biết nếp sống hội-thánh chân chính. Đây là điều chúng ta đang cần ngày nay.

Witness Lee

*Sự Sống Và Đường Lối Thực Hành
Nếp Sống Hội-Thánh*, chương 9

GIỚI THIỆU SÁCH MỚI

Ngày nay, trong sự gây dựng Hội Thánh, chúng ta thường chú trọng đến việc tổ chức các buổi nhóm lớn, và thỏa lòng khi các buổi nhóm ấy có đông người tham dự. Nhưng khi Thánh Linh đổ xuống trong ngày lễ Ngũ Tuần, các môn đồ đầu tiên đã nhóm họp lại với nhau không theo cách thức nhóm họp Cựu Ước của cộng đồng Do Thái, cũng không theo cách nhóm họp của người Rô-ma hay Hi-lạp; Thánh Linh đã hướng dẫn họ không chỉ hội họp với nhau nơi đền thờ trong các buổi nhóm lớn mà hằng ngày nhóm từ nhà này qua nhà kia để gây dựng lẫn nhau. Tần Ước bày tỏ rõ ràng rằng từ buổi nhóm ban đầu các nhân chính của Cơ-đốc yếu ở trong các tư gia...Việc rao giảng phúc-âm, nuôi dưỡng người mới tin, chăm sóc và giúp đỡ nhau trở nên hoàn hảo cần phải được thực hiện trong các buổi nhóm nhỏ tại gia... Qua tác phẩm này, Witness trình bày phương cách đúng đắn để có được các nhóm sinh động như vậy hầu khôi phục nếp sống bình thường của Hội Thánh theo sự dạy dỗ của Tần Ước để gây dựng Thân Thể Đấng Christ. Trân trọng giới thiệu cùng các anh chị em:

Huấn Luyện và Thực Hành các Nhóm Sinh Động - 166 trang - \$7.50

MUỐN ĐẶT MUA SÁCH, XIN LIÊN LẠC:

Living Stream Ministry

(Vietnamese)

P.O. Box 2121

Anaheim, CA 92814

Tel.(714) 236-6034(Tiếng Việt)

Tel.(714) 991-4681(Tiếng Anh)

Fax: (714) 991-4685